

בתוכו לכשין בפר סאלד

גליון מס' 2 א' אדר תשע"ב 24.2.2012

מחכה

יום אחד זה יקרה
בלי שנרגיש, משהו ישתנה
משהו יירגע בנו, משהו יגע בנו
ולא יהיה ממה לחשוש.

וזה יבוא כמו קו חרוט על כף יד
זה יבוא בטוח בעצמו
כאילו היה שם תמיד
וחיכה שנבחין בו

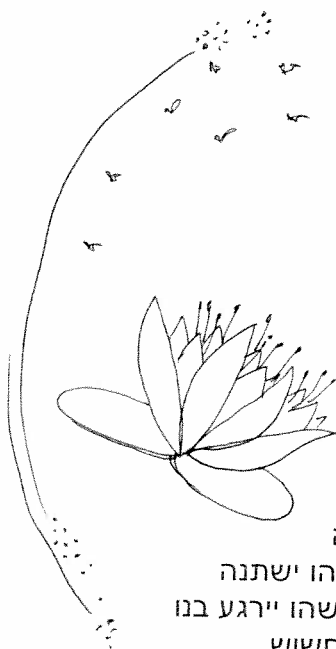
וזה יבוא, אתה תראה
הידיים הקפוצות יתארכו
והלב השומר לא להיפגע יפעם בקצב רגיל
זה יבוא, כמו שהטבע רגיל
להיות שלם עם עצמו.

יום אחד זה יקרה
בלי שנרגיש, משהו ישתנה
משהו יגע בנו, משהו יירגע בנו
ולא יהיה ממה לחשוש

וזה יבוא כמו קו חרוט על כף יד
זה יבוא בטוח בעצמו
כאילו היה שם תמיד
וחיכה שנבחין בו

וזה יבוא, אתה הרי יודע
לא הכול יטלטל אותנו
לא הכול יכה
ומה שייפתח לנו
מחכה

מילים: ריטה לחן: עידן רייכל

אָטונען חקרי האַרצות

עוד רגע, החורף כאילו מרים ידו, מנופף לנו לשלום,
מפנה מקומו לאביב, שמכסה את ההר בפריחות, ריחות וצבעים.
מזמין אותנו כול יום מחדש ללגום מן היופי הזה,
אולי ללחוש משהו לאנשי הכפר אשר בחרו לבנות את ביתם למרגלותיו.
משקיף, מביט על ההולכים בשבילים, אל היוצאים למסעות מעבר לים,
ואל אלו השבים הביתה עם סיפורים מארץ רחוקה.
לוקח עוד נשימה עמוקה, לוגם ממי המעיין לרוות צימאנו.
לעיתים, נזכר בימים של פעם, ומיד משיב מבטו, מחייך חיוך רחב, ושוב מחבק.
עלון פברואר, כמו גם ההר, רוצה להיות שותף למחזוריות הטבע ולכבד את תנועת החיים.

ואנחנו, רוצים להודות לכול מי שמצא את הדרך לומר מילה טובה, דברי תמיכה ונועם.
לספר לכם על תגובות רבות ומרגשות גם מן הנמצאים במרחקים, בארץ ומעבר לים.

קריאה מהנה, רוני ואסף

חברי המערכת:

דורון פלד, נאור נודל, עידן שגיא, עינת כרמל גמזו, מירי יציב, רוני שביט, אסף שביט

חנה סלע – עריכה לשונית, סדו פראלטה – עיצוב איור

רבקה'ה פראלטה, דוד כרמי

תודה גדולה לערית צדוק ואורנה שרון
על העזרה בהוצאתו לאור
של "אתוננו לכישיו".

חזרת לקיבוץ

בחיי שהיו תקופות שחשבתי ששתי המילים האלו לא ייצאו לי מהפה. בשנת 2005 שנתיים אחרי שחזרתי מהטיול למזרח, מצאתי את עצמי במלחמת חורמה שמהותה כיבוש גלילי אלומיניום ושאר כוחות מתכתיים ששיתפו איתם פעולה - כן, עבדתי בלורדן. ושלא תהיינה אי הבנות, יש לי הערכה וסימפטיה למפעל, אך מכיוון שבאופיי אני לא טיפוס לוחמני ובסך הכול האלומיניום לא עשה לי שום דבר (חוץ מכמה חתכים בידים פה ושם), הכרזתי על הפסקת אש ופתחתי בשיחות שלום - התפטרתי.

הרגשתי שאני חייב לבצע שינוי, להתאורר מהמקום, מהאנשים, מהרוטינה היומיומית הזאת, במילים אחרות, הרגשתי חנוק. באותה תקופה חבר מהצבא שגר במושב רם און שבעמק יזרעאל - המקום בו אני הולך לחיות בשש וחצי השנים הבאות, והיום אני בהחלט יכול להגיד שזה הבית השני שלי - אמר לי שהוא הולך לשכור בית גדול במושב עם עוד חבר והציע לי לבוא להיות שותף שלישי. סטייל תל אביב רק בכפר. אמרתי לו "תמצא לי עבודה, אני בא". "מה אתה רוצה לעשות?" הוא שאל, "אני רוצה לנהוג" אמרתי. "אין שום בעיה", הוא אמר "נמצא לך משהו". עזבתי את הקיבוץ, עברתי למושב רם און, נהייתי נהג חלוקה בקונדיטוריה "מקלות וניל" בעפולה. (למי שלא מכיר, היום המקום הזה הוא מעצמה ומותג מוכר בכל הארץ ואני בהחלט ממליץ לכם להיכנס אם אתם במקרה עוברים בעפולה). לא ידעתי כמה זמן אני הולך להיות במושב, למעשה לא הייתה לי מטרה מוגדרת שלשמה עזבתי כמו לימודים למשל. המטרה העיקרית הייתה פשוט לעזוב. החיים היו נפלאים, בימים הייתי נוסע בכל הארץ ומחלק עוגות ומיני קינוחים לכל מיני בתי קפה, מסעדות וגני אירועים. בערבים היו באים כל החבר'ה אלינו הביתה והיו לא מעט חבר'ה, מה שיצר חיי חברה תוססים. הכרתי אנשים חדשים, שונים במהותם ביחס למה שהייתי רגיל אליו פה בקיבוץ, אם כי לא בהרבה, סך הכול קיבוץ ומושב זה די דומה, אבל עדיין יש הבדל. בקיצור התחלתי להתערות בחיי המושב. הייתי לגמרי בעניינים, רק מה, אף אחד מהמושב פרט לחברים שהכרתי דרך אותו חבר מהצבא, לא ידע עלי כלום, לא מי אני ומה הסיפור שלי, כלומר הייתי כמו זבוב על הקיר וזה מה שאהבתי בחיי במושב, את העובדה שלא מכירים אותי. כמובן שאחרי כמה שנים כבר הכרתי יותר אנשים ויותר אנשים הכירו אותי, אבל תמיד הייתי סוג של נטע זר במושב ובגלל שהייתי ניטרלי ובאתי מבחוץ זה נתן לי את האפשרות לא לקחת צד. בדרך כלל, כשנוצר קונפליקט בתוך קבוצה של אנשים שגדלת איתם כל החיים ואתה חבר שלהם כל החיים, מאוד קשה לא לתפוס צד ומן הסתם ברגע שלקחת צד אחד, הצד השני הופך ל"אויב" שלך. ברם און הייתי כמו חייל מהאוו"ם, לא משנה על מה התווכחו או על מה כעסו, בסופו של יום אני הייתי חבר של כולם כי אף אחד לא ציפה ממני לתפוס צד.

אחרי שנה ומשהו של חיי הוללות בבית החלטנו לפרק את החבילה, אחד עזב לתל אביב השני פנה לעסקים ואני החלטתי שאני הולך ללמוד כי סבא תמיד אמר שחשוב שלבן אדם יהיה משהו ביד וגם קיבלתי טלפון מאמא שאמרה שהיא חושבת שהגיע הזמן שאני אעשה עם עצמי משהו. הלכתי ללמוד במכללת עמק יזרעאל, תואר ראשון בסוציולוגיה ואנתרופולוגיה ובלימודים רב תחומיים, דרך אגב מי שידוע מה עושים עם זה מוזמן ליצור איתי קשר. נשארתי לגור במושב, אבל עברתי להתגורר בדירה קטנה בחצר של משפחה (שאחד מילדיהם גם כן היה איתי בצבא), שלימים תהפוך להיות המשפחה השנייה שלי. חמש שנים גרתי אצל המשפחה הזו והם אימצו אותי והתייחסו אלי ממש כמו בן בית. שניים מילדיהם שהם בעלי משפחות בעצמם בנו את בתיים בחצר המשק ונוצרה שכונה קטנה בחצר, מה שיצר הווי מאוד צעיר ומשפחתי. בתקופת הלימודים עבדתי בתור ברמן בבית קפה. בשנה האחרונה ללימודים משהו התחיל לדגדג לי במחשבה על לחזור לקיבוץ. כל פעם שהייתי בא לביקור זה היה עושה לי חשק להישאר. בשנים הראשונות, כל מחשבה על חזרה לקיבוץ הייתה ישר מתבטלת בטוענה שלחזור לקיבוץ זה כאילו לחזור אחורה, כאילו נכשלת במשימה שמטרתה כביכול הייתה לצאת החוצה ולכבוש את העולם. אבל כבר אמרתי בהתחלה שאני לא טיפוס של מלחמות וכיבושים. ואז נפל לי האסימון, הוא אומנם לא נפל בצורה ישירה, הוא התגלגל תקופה ארוכה מאוד בתוך הראש שלי, אבל בסופו של דבר הבנתי שמה שבאמת חסר לי זה לא חברים ולא כסף (טוב, כסף תמיד קצת חסר) ולא קריירה שגם ככה עוד לא התחילה. מה שחסר זה משפחה, כי לא משנה כמה היה לי טוב במושב וכמה שנתנו לי את תחושת השייכות, ונתנו לי, אין תחליף למשפחה הגרעינית וכל קו החשיבה הזה שאחז בי כל השנים של "חזרתי לקיבוץ אז כנראה שנכשלת", הוא פשוט לא נכון. לא חזרתי לקיבוץ מתוך חוסר ברירה, להפך, חזרתי מתוך ברירה, כנראה שפשוט עד עכשיו לא רציתי לחזור.

דורון פלד

13. 2. 12. '3 א.

אברהם משה ז"ל אבנר ז"ל

למנוח אלמנך למנוח יצחק ז"ל ונחמה ז"ל ונחמה ז"ל
אב ז"ל, זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל ולמנוח
ז"ל, ומנוח ז"ל אלמנך, למנוח ז"ל ונחמה ז"ל.

אברהם ז"ל ונחמה ז"ל

אברהם ז"ל אב ז"ל אלמנך, זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל
זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל ונחמה ז"ל.

אברהם ז"ל אב ז"ל אלמנך, זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל
זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל ונחמה ז"ל.

אברהם ז"ל אב ז"ל אלמנך, זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל
זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל ונחמה ז"ל.

אברהם ז"ל אב ז"ל אלמנך, זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל

זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל ונחמה ז"ל.

אברהם ז"ל אב ז"ל אלמנך, זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל

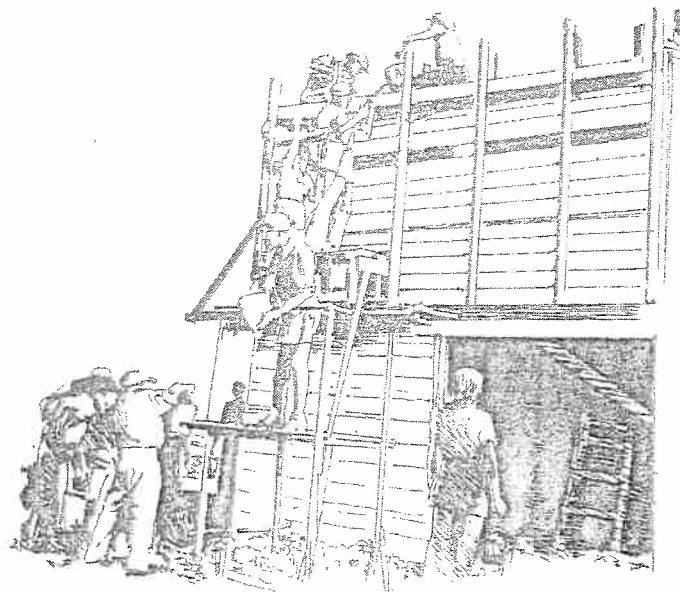
זמן רב הינני סובל, ולמנוח ז"ל ונחמה ז"ל.

עלצים מהארצין

התיישבות הקיבוץ בדרום הארץ

ב 8.2.1934 עולים צעירים מגרמניה, בוגרי תנועת הנוער הקשורה לקיבוץ המאוחד עם חבר גבעת ברנר למושבה גדרה. הם מקבלים רפת ישנה ומשתכנים בה. שם מתהווה גרעין ראשוני לקיבוץ 'שער הנגב', ליד גדרה, על שטח של כ- 400 דונמים, הכולל את "המחנה" וקרקע חקלאית. עם הזמן מתברר כי השטח קטן מדי, לא ניתן להקים עליו קיבוץ, והם נאלצים לחפש לעצמם מקום אחר. לאחר שמונה שנים ב'שער הנגב' עולים חלק מחברי הקיבוץ, שנקרא כבר "כפר סאלד" על שם הנרייטה סאלד, מייסדת 'הדסה' ואם 'עליית הנוער' לצפון מזרח עמק החולה ומתיישבים על תל סחנה, הוא תל קליל (ממערב לכביש הראשי) וכעבור תשעה חודשים עוברים למקום הנוכחי, בו חוגגים בנובמבר השנה את שנת ה 70 של הקיבוץ בעמק החולה ו 78 שנים להתיישבות בגדרה – שער הנגב.

דוד כרמי

60 שנה ליסוד הפלוגה "שער הנגב" 1934-94 • גדרה

במאריך 31.4.34 הגיעה לארץ קבוצה של שמונה בחורים ובחורות מגרמניה לאחר ששהו זמן מה בצפת ושם היו בתכשרה. בין השמונה: יוסף לשם, ואסתר גור, הם נשלחו לבית עולים בתל אביב והאחר מספר ימים הופיעו למקום שלימים, ביניהם בני מרשק איש הקיבוץ המאוחד וזאב אורבך חבר קיבוץ גבעת ברנר. "בתחילה הציעו לנו להצטרף לקיבוץ גבעת ברנר" מספר יוסף "אך התנגדנו מכיוון שהדעיון שלנו היה להקים קיבוץ חדש. וגם הוצע לנו ללכת לדמיטה ליד אשדות יעקב) אך במהרה ידענו שכנות זו ועלת הדעיון ללכת כפלוגת עבודה לקיבוץ העבודה העברית בגדרה. ב-6 לפברואר הופיעו אלינו במוד עזיר לבוש מכנסיים קצרים שהציג את עצמו יהודה דויטש (דיווין) ואמר: אתם נוסעים אחי. עלינו כל שמונת חברי הקבוצה עד האוטובוס של חברת "דרום יהודה, שהיה חצי אוטובוס וחצי משאית, והגענו למושבה גדרה, שם הכניסו אותנו לרפת של סבון (שקוימת עד היום) וברפת זו תישנו צריכים להתקדר, מיטות לא היו. יהודה דאג לנו למתפלאות ומספר שמיכות". קיבלנו שתי הפתות – ברפת אחת ישנו בוכנן ביחד בחורים ובחורות (היו "משפחות" אשר נישאו בשיטות סובסידיות כמו לקבל אישה עליות) וברפת השניה היה מטבח, חדר אוכל, ולשכת עבודה של גדרה.

ברוכים הבאים...

קליטה בכפר סאלד

רית פלד בשם הוועדה

נכנסתי לתפקיד לפני כחודשיים. תפקיד ריכוז הקליטה לא היה קיים – היה צורך להתחיל ולבנות אותו מבראשית. התחלתי בבדיקה בקיבוצים אחרים מהו תפקידה של ועדת הקליטה. נפגשתי במועצה עם אורית דיניסמן – מנהלת המדור לצמיחה דמוגרפית ועם נורית אשל ממדור קליטה וצעירים (מחליפה את דנה מורן-רביד שנמצאת בחופשת לידה). לאחר מכן התחלתי לגבש את הוועדה המורכבת מאנשים שפנו להצטרף ומאנשים שפניתי אליהם. יחד עם הוועדה, גיבשנו מסמך בסיסי לתפקידנו.

החזון: הגדלת בסיס האוכלוסייה הצעירה, "הצעת הקיבוץ"

מטרות:

1. מיפוי וריכוז הנתונים על המצב הדמוגרפי בקיבוץ - על מנת לאתר ולבחון מועמדים לקליטה מתוך החלטה על פרופיל המועמדים הנדרש.

2. שילוב המשפחות הנקלטות בקיבוץ מבחינה חברתית.

3. טיפול בליווי בנים וקליטתם בקיבוץ.

תפקידים:

1. בדיקת הצרכים הדמוגרפים בקהילה.

2. איתור וגיוס של משפחות הפונות להיקלט בקיבוץ / הבנים הנמצאים בקיבוץ או המתכננים לחזור.

3. ריאיון למשפחות.

4. ליווי משפחות חדשות בתהליכי קליטתן ביישוב.

5. ליווי בנים ובדיקת כוונתם להישאר בקיבוץ – או לדאוג לפורום כזה.

6. טיפול בנושאים הפורמאליים הקשורים לתהליכי קליטה וקבלה ליישוב.

מדדי הצלחה:

1. המשפחה הנקלטת מדווחת על שביעות רצון ותחושת שייכות לקהילה.

2. "ושבו בנים לגבולם..."

3. הקיבוץ "התעורר" מבחינה דמוגרפית – הרבה משפחות צעירות. ילדים ונוער...

4. קהילה פעילה מבחינה חברתית ותרבותית.

ומה עשינו עד עכשיו???

1. טיפול במעורבות הוועדה בקבלת משפחות להשכרת הדירות תוך הקפדה על הקצאת דירות למשפחות או הכשרת דירות לטובת משפחות – מתוך רצון לקלוט משפחות הרוואות את עצמן מתמסדות בכפר סאלד, משפחות הרלוונטיות לנו בעניין הגידול הדמוגרפי הנכון בקיבוץ, מבחינת עיסוקים, גילאי ילדים וכד'. לטעמנו יש צורך בחיזוק הקהילה במישורים אלה בעיקר.

2. פגישות עם משפחות התושבים – בפגישות שנערכו עד כה שמחנו לפגוש אנשים עם מעוף, המביעים נכונות ורצון לקדם את הקהילה במישורים השונים – בחינוך, בתרבות, בפני המקום וכו'. על כאלה משפחות כדאי לשמור ולדאוג שימסדו את ביתם אצלנו. בנוסף הפגישות מזמנות "במה" להקשבה בעניינים שונים הדורשים טיפול / שינוי – פה תפקידה של הוועדה – לסייע למשפחות במקום בו צריכים סיוע על מנת להגביר את תחושת השייכות שלהן למקום וכדי להצמיח קהילה מאושרת.

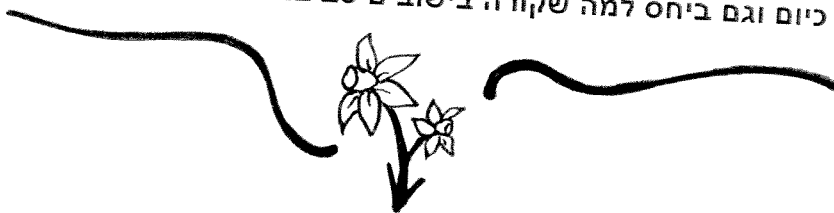
3. מפגש לתושבי ההרחבה – ב-17/2 התקיים מפגש ראשון לתושבים. מטרות המפגש היו להכיר, לשמוע ולהתחיל ליצור קרקע לבסיס טוב ולחיים משותפים תוך הקשבה, שיח וטיפול בדברים שונים. המפגש כלל ארוחת בוקר מעשה ידי המשפחות, היכרות ותיאום ציפיות בהנחיית טלי פיגלסון – למי שמכיר, אינפורמציה לגבי התקדמות הכנת השטח לקראת הבנייה והנחיות להמשך מפי איתן הפרויקטור וגברי, טיפול בעניינים שעלו מצד התושבים בעניין הבנייה והיכרות עם הוועדה. אני חייבת לומר שהמשפחות המרכיבות את השכונה החדשה הינן משפחות איכותיות, אנשים בעלי מקצועות מעניינים ומגוונים, ילדים קטנים, הריגות – בפירוש קבוצה בעלת מרקם מיוחד וחיובי לקיבוץ. היה מפגש נעים, מצחיק ובעיקר מקדם עניינים.

4. חיפוש משפחות שמעוניינות לאמץ משפחות תושבים / נקלטים. בפגישות של הוועדה עם המשפחות השונות, בסטטוסים השונים, הייתה בקשה מפורשת לחלק מהמשפחות למשפחות מאמצות שסייעו להם בקליטה בקיבוץ.

המעוניינים מוזמנים לפנות אלי – חשוב מאוד!

5. תחילת עבודה ומעורבות ב-37 יחידות הבאות.

בהזדמנות זו אני מבקשת להגיד תודה ולהביע את מלוא הערכתי לחברי ועדת הקליטה: רוני פויר, דני לרר, מירי יציב, אסף לנגלבן, יעל פיאטקה – אשר עובדים במלוא הרצינות, בשיתוף פעולה מלא ועם הרבה מוטיבציה להצעיד את כפר סאלד קדימה גם ביחס למיקומינו כיום וגם ביחס למה שקורה בישובים סביבנו.

משולחנה

לפני זמן מה, נפגשתי עם חברה שלא ראיתי הרבה זמן, חברה שיד המקרה (או שלא...) הפגישה אותנו בנסיבות מוזרות משהו... ובכל זאת מצאנו אחת אצל השנייה אוזן קשבת ותמיכה רגשית שליוותה אותנו במהלך כל השנים, חברות נעימה שכזו, אינה אובססיבית אך היא תמיד הייתה ותהיה שם. אט אט דרכינו התפצלו וכל אחת פנתה בחייה לכיוונים קצת שונים. היא לחיי רווקות תוססים (או שלא...) במרכז הארץ והתפתחה בקריירת ניהול ושיווק גם יחד, ואני לחיי משפחה ולעבודה בחינוך בתחומים שונים, ממוקמת בנקודה ירוקה, קטנה ואיכותית בצפון הארץ. כשישבנו על הקפה השנתי שלנו היא עצרה לרגע ואמרה לי כמה מילים שליוו אותי זמן רב ומניחה שילוו בהמשך: "תגידי לי, אודה-למה לא המשכת לשכנע אותי לפני 10 שנים להישאר ולהשכיר דירה נחמדה בקיבוץ, להכיר איזה קיבוצניק חתיך ופראי ולנטוע את היתד שלי כאן?" "הסתכלתי עליה ופערתי את עיניי כמובן, בתהייה איך שכחה את כל ניסיונות השכנוע שלי אליה שכמה נכון יהיה לה להישאר פה אם היא רוצה חיים איכותיים, רגועים, ירוקים, חינוך טוב לילדיה וציוץ ציפורים בשעה שהיא פוקחת את עיניה... לא הזכרתי לה זאת כמובן, (למרות שאני פולניה...) אלא רק שאלתי: "מה קרה שאת עכשיו מעלה את זה בפניי?" ואז היא ענתה לי: "מה ז'תומרת?"

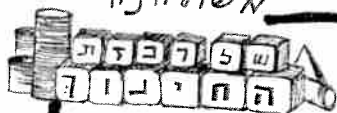
את חיה **בגן עדן עלי אדמות**, ונראית כל כך שלמה עם עצמך ועם בחירותייך ואין מקום יותר נכון מכאן לחנך את הילדים שלנו. ואנחנו שם במרכז נמצאים ב"השרדות" מתמדת... בתוך הג'ונגל הפראי הזה! זה פשוט לא יאמן, לא יתכן ובלתי נסבל!!! "...גיחכתי קלות, ופרט לרצון העז לחבק אותה ויחד עם זאת להצדיק אותה ולומר לה שאני כל כך מבינה על מה היא מדברת ושאני מוכנה לשאול את גברי (בפעם העשירית השבוע) האם יש דירה פנויה בקיבוץ ולקבל שוב את התשובה הכל כך שגורה... "לא!" עניתי לה שאני אוהבת אותה ואת הכנות שלה ושאני מאחלת לה שתמצא את מקומה ב"ג'ונגל האנושי" הזה כי לכל אדם יש מקום בעולם הזה, ושעדיין יש מקום בבית התינוקות בשנה הבאה ושהיא מוזמנת להתחיל "לעבוד" בכיוון...

אז למה בעצם סיפרתי לכם את זה...? לא בטוח שאני יודעת להסביר זאת, רק יודעת שזה חיצק לי את התחושות הקיימות בתוכי המלוות אותי יומיום, בגאווה ובידיעה שסבא אריה וסבתא עטרה עשו את הבחירה הנפלאה הזו, לפני 70 שנה וייעדו אותי לחיים פה. וכמנהלת חינוך, זה נותן לי הרבה כוח לעבודה ולעשייה החינוכית שלי, הן בפן אישי והן בפן המקצועי.

ועכשיו...קצת על מה שהיה לנו החודש שגורם לנו נחת...

בבית התינוקות אנו רגע לפני השיפוץ הגדול, האישורים כבר בפתח והצוותים במתח! בימים אלו אנו מכינים את הבית החלופי (הסדנא לשעבר) לקלוט את 16 התינוקות המתוקים שלנו והצוות בהכנות מלאות הן פיזיות והן נפשיות לקראת השינוי. נזכור שאם נקבל את התקופה הזמנית הזו בחיוך, היא תעבור גם כן בחיוך...

בפעוטון אלמוג עסקו בעיקר בנושא פירות ההדר, ראו את העצים, שמעו סיפורים בנושא, שרו שירים, סחטו מיץ תפוזים והכינו עוגת תפוזים טעימה במיוחד. בט"ו בשבט ערכנו קבלת חג ירוקה ונעימה במיוחד!!!

בגן מעוג במסגרת נושא הבריאות, נחשפו הילדים למגוון רחב של פירות וירקות וקיבלו הסבר מפורט על כל קבוצות הצבעים ועל חשיבותם לגופנו. בנוסף, נסעו להצגה בכפר בלום: "מרק כפתורים" וצחקו ונהנו עד מאוד. ב-27.1 נערכה קבלת שבת מוסיקלית בשיתוף הסבים והסבתות של ילדי הגן, היו שירים וריקודים ואווירה נפלאה בגן! תודה לכל הסבים והסבתות שהגיעו וקיבלו את השבת יחד איתנו. בט"ו בשבט ערכנו סדר בגן ולמדנו על העצים והפרחים הנמצאים בסביבה שלנו וכמובן טעמנו פירות יבשים- טעימים ומתוקים.

ומה במסגרת הבלתי פורמאלית?

בית ילדים א'-ו'

הרבה מן הפעילויות מוקדשות לחורף, ובאווירה חורפית וחמימה אנו מצליחים לקרב בן הילדים וליצור אווירה טובה. לאחרונה החליטו המדריכים, שיום שישי יוקדש לפעילויות חברתיות ופעילויות תוכן (פעילויות מובנות יותר). הרעיון הוא שהילדים יחוו פעילויות שונות ומגוונות, תוך מחשבה שיש לגבש את הקבוצה ולהתחיל תהליכים חברתיים, הקניית ידע וערכים ובסופו של דבר להגיע לחופש הגדול עם מעין "אמנה חברתית" שהילדים ינסחו לאחר שיבינו את מהותו של כול משפט.... ובהמשך התהליך שמתחיל עכשיו, גם להורים יהיה חלק...

וממש בימים אלו מתארגנת המערכת לקראת חג הפורים הממשמש ובא, חג צבעוני שמייח ומבדח!

המשיכו לחייך ונתראה בשבילי הקיבוץ הירוק והממוחזר שלנו!

באהבה גדולה וחיבוק עידית.

הנכח מוזמנים למסיקת פורים של האלזים

שתתקיים קיץ רקיע

ה-7.3 קסעה 16:30

ומה קמסיקה? קיתע פאלות,

הצעת תחפושות ומשחקים, מתנפחים,
פופקירן, צמר עין מתק וארוחת ערב.

לומר א'ש' רנ"ו פו"ר

מלחמה בתאונות דרכים

כנהג שנוסע הרבה מאוד על הכבישים. מטריד אותי כבר זמן רב נושא תאונות הדרכים. בעקבות עליית חוק טל לכותרות עלה בי רעיון לפתרון אפשרי.

המצב בכבישים כיום

תשתיות שלא מותאמות לכמות כלי הרכב, נהגים חסרי סבלנות, חוסר חינוך לנהיגה נכונה, יכולת אכיפה מוגבלת, כל אלה ועוד הם הגורמים לכמות הגדולה יחסית של תאונות הדרכים. אחת העובדות שאין עליה עוררין היא שברגע שרואים ניידת משטרה לאו דווקא של משטרת התנועה, אנחנו פתאום מתנהגים יפה, מאיטים, לא מעיזים לעקוף ומנסים עד כמה שאנחנו זוכרים לנסוע כחוק.

כלומר הפתרון ישנו!

השאלה איך שומרים שהנהגים יקפידו להתנהג כך כול הזמן או רוב הזמן. הרעיון הוא לבנות אוגדת משטרה כמו אוגדת שריון רק במקום טנקים יהיו ניידות משטרה. צריך פשוט למלא את הכבישים בניידות גלויות וסמויות בכמות כזו במשך 24 שעות, שנהגים יפחדו לבצע עברות תנועה. כמובן שבכבישים "אדומים" הנוכחות תהיה מסיבית הרבה יותר. כוח האדם הנדרש לצורך זה יגויס כמו שמגייסים חיילים, יעבור תהליך חיול ובמקום מדי צבא יקבלו מדי שוטרים. כמובן שההכשרה תהיה בהתאם. למטרה הזו יכולים להתגייס גם סרבני גיוס, בחורי ישיבות, בנות שיש בעודף, כלומר כל מי שרוצה לתרום למדינה אבל לא בדרך הרגילה של שרות צבאי. כמובן שהחיילים/שוטרים ייקראו לעשות גם מילואים בבוא הזמן כמו יחידה צבאית לכל דבר. נקודה לא פחות חשובה היא שהמשטרה תוכל להפנות שוטרים למלחמה בפשיעה האמיתית. לבנות משטרה איכותית על ידי העלאת השכר ומיון קפדני בקבלת המועמדים.

עניינים יריד הקוות

בתוכנו וסביבנו

הגינה הקהילתית

נפתחת שוב ההרשמה לעונת האביב - קיץ בגינה הקהילתית הקטנה והמתפתחת שלנו. ההתנהלות בגינה היא במתכונת של קבלת ערוגה תמורת השתתפות במשימות כלליות. אנחנו מספקים חלקה אישית, זרעים אורגניים, תשתיות, השקיה, מי מעיין, כלי-עבודה והדרכה. פעם בשבוע בשעות אחה"צ-ערב נפגשים לפעילות נעימה בצוותא. כל אחד יכול! בעלי ערוגות המתקשים בעבודה פיזית יקבלו סיוע. ההרשמה פתוחה עד אמצע מרץ אצל כרמית.

ערך מוסף

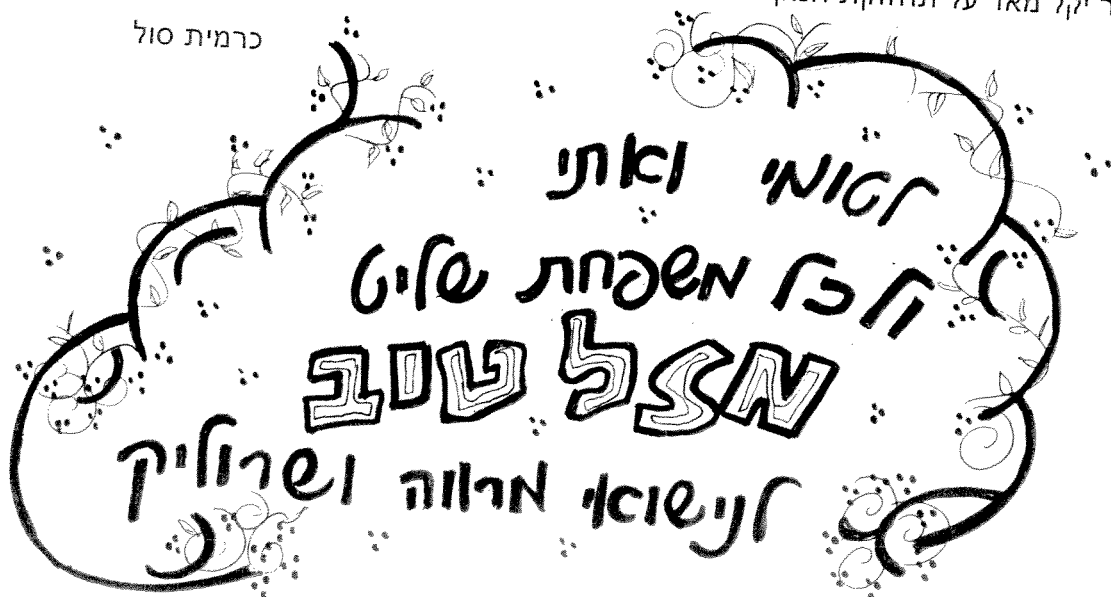
הגינה שלנו מתמלאת באופן טבעי גם בחובזה, סרפד ועוד צמחי-בר, שמשמשים כמסדרון אקולוגי לאיזון טבעי בשטח הגינה. ניתן גם להכין מהם קציצות ירק, מיצויים וסתם לנשנש על המקום.

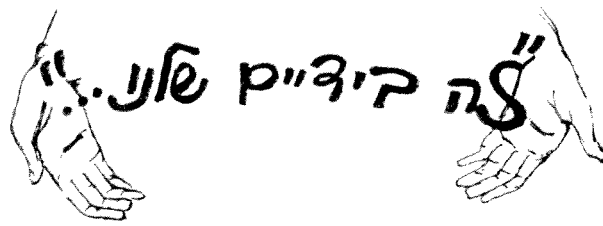
הסרפד כ "צמח מעלית": מאז ומתמיד ידוע הסרפד כבעל תכונות הזנה מעולות לצמחים. לסרפד מערכת שורשים מאד עמוקה, שמעלה לפני השטח ולעלווה חומרי הזנה ממעמקי האדמה - מינרלים שבדרך כלל לא נמצאים קרוב לפני השטח. דישון ממיצוי סרפד מחזיר לצמח ולאדמה חמרים שחסרים לחילוף חומרים מיטבי, כך שגם למה שאנו מתייחסים בדרך כלל כ"עשבים שוטים" שיש לנכשם, יש ערך מוסף, שאפשר להנות ממנו.

פסולת ביתית מופרדת

אנחנו חושבים כל הזמן כיצד ניתן להרחיב את ההפרדה - מבחינת המודעות הסביבתית של כולנו ומבחינה מעשית מקומית. מרכז האיסוף מבקש להביא אליו רק דברים שהוא ערוך לקבל - לפי השילוט במקום. הדבר יקל מאד על תחזוקת המקום וישמור אותו נקי ומסודר - נעים לשימוש כולנו.

כרמית סול

והפעם, זה בידיים שלו...

שוב שלום לכולם!
לאחר ההצלחה המסחררת לפני כחודש, עם צאת העלון הראשון והמרגש, נשארה לי תחושה חזקה שכולכם משתוקקים לעוד. ואני בטוחה שגם החברות הקטנטנה שנרקמת בינינו לאט לאט, לא רעה לכם בכלל... נכון?
אני רוצה לספר לכם שלפני כחמישה חודשים חזרתי מטיול של שבעה חודשים במזרח. טיול מדהים, חווייתי ומרתק. ולכל המשתחררים למיניהם- תעשו את זה! אם זה המזרח, דרום אמריקה או אוסטרליה... זה שווה כל רגע.
אני טיילתי בעיקר בהודו וקינחתי בשלושה שבועות מפנקים ביותר בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות- תאילנד. ולמה אני מספרת לכם את כל זה?

Oil massage

Arms and shoulders massage

Foot massage

Face massage

נשמע לכם מוכר?

וזו רק רשימה חלקית ביותר של העיסויים והפינוקים שתאילנד מציעה לכם...
אז האמת שכל הפתיחה הזאת היא גם כדי לשכנע אתכם לטוס לחופשה חלומית שכזאת אבל בעיקר לרובנו, העסוקים למדי, להם הייתי מציעה פשוט ללכת ל"שילובים" של רמי דותן. הייתי וגם בדקתי...

רמי דותן, נולד וגר בקיבוץ, בן 55 נשוי להגר ואב לרעות, נערן וענבר. במשך שנים רבות עסק בתחום הכדורסל ולאחרונה עשה תפנית מרעננת בחייו.
קבעתי עם רמי בקליניקה שלו בקיבוץ. יצאתי מהבית, התחלתי לרדת מההר והגעתי אל מקום שקט, נעים ומטופח עד כדי כך, שקשה להבחין שלפני מס' שנים הוא היה המבנה של הדואר. בפינה קטנה של החדר ישבנו, רמי ואני, שתי כוסות של סיידר תפוחים חם וצלוחית עוגיות מתוקות וההמשך מפתיע...

רמי, מה שלומך?

הכול דבש!

מתי התחלת להתעניין בעיסויים?

עסקתי בכדורסל במשך 15 שנים ולאחרונה נמאס לי. חיפשתי כל מיני דברים להתעניין בהם. התחלתי בקורס של עיסוי תאילנדי לפני כ- 10 שנים וזה מאוד עניין אותי. כל הזמן הזה, למדתי המון טכניקות שונות אבל ללא המהות הרפואית שבדבר. הבנתי שיותר מעניין את הציבור עיסוי עם שמנים. ב 2005 עשיתי קורס של עיסוי שוודי ודרכו למדתי עוד דברים שקשורים לטיפולים יותר עמוקים.

איפה למדתי? כמה זמן?

התחלתי במכללת תל חי ואחר כך למדתי גם במכללה פרטית בראש פינה. העניין הוא שאתה כל הזמן לומד, זה מקצוע אינסופי עם המון התחדשויות כל הזמן.
(רמי מצביע על תעודה ממסוגרת התלויה מעל ראשו ובה- אמנת איגוד המעסים בישראל, שהוא חתום עליה).

למה החלטת לפתוח את הקליניקה ולהפוך את זה לעסק?

יזמות (תיקן אותי), זה עדיין לא עסק, זה בשלבים. אחרי שסיימתי את קורס העיסוי השוודי הרגשתי מקום של מחסור במגע, שאני יודע שהוא מגיע מהלינה המשותפת בקיבוץ הישן. משהו פנימי שהיה לי צורך להשלים אותו דרך הטיפול. הבנתי שבשעה, שעה וחצי אני עושה טוב לבן אדם. זה ממלא אותו וגם אותי באנרגיה. בשמחת חיים ובאושר.

מאין השם "שילובים"?

בפועל, יוצא שאני משלב בין מספר טכניקות בטיפול אחד, זה בעצם מה שאני עושה פה.

אח"כ חשבתי לעצמי ונזכרתי, שרמי הזכיר במהלך הריאיון שגם המשפחה שלו משולבת כאן עם הנעשה- הגר ורעות אחראיות על הכביסות, נערן אחראי על אתר האינטרנט וכל נושא השיווק והמכירה, וענבר אחראית על כיתוב מאגר הלקוחות. ותקנו אותי אם אני טועה, אבל ללא ספק- יזמות משפחתית!

אז סקירה קטנה על הנעשה פה...

- טיפולים רפואיים- שרירים, שכמות, צוואר וכתפיים.
- טיפולים לכאבי ראש.
- עיסוי תאילנדי- בעיקר תנועות מהיוגה. אני כמטפל עוזר למטופל לשהות בשיא המתיחה של התנועה ובכך גורם לזרימה של חמצן.
- עיסוי שוודי
- טיפולים מיוחדים- למשל, בקיץ היינו עושים דילים של עיסויים לזוגות על יד הנחל באווירה טבעית.
- בסופו של דבר, לקוח מגיע אלי ואני מתאים לו את הטיפול לפי הצרכים שלו, ובנוסף מטפל גם בשאר חלקי הגוף.

למי אתה ממליץ לבוא אלייך?

הדלת פתוחה לכל אחד. "הבעיה" אצל אנשים היא בדרך כלל סלידה ממגע או החשש מלהיחשף- לא מולי, ולא מול מראה, אלא מול עצמם. אני מכבד את זה וזה בסדר.

יש לקוחות חוזרים?

יש לקוחות שחוזרים אלי. אבל חשוב לדעת שמטופל לא צריך להיות תלוי במטפל אלא לקחת אחריות על בריאותו האישית. אני נותן עיסוי וכלים כדי להתמודד לבד עם סיטואציות שונות.

חוץ מזה שעיסוי זה פינוק גדול, במה עוד זה עוזר לנו?

צריך להתאים התכוונות לטיפול, על ידי זה להביא טיפול נכון לאדם. למשל, אבנים חמות- מרחיב את כלי הדם וכך עוזר בחילוף חומרים.

זה לא קשה פיזית לעשות הרבה עיסויים?

אני משתדל לעסוק בטיפולים בשעות אחה"צ והערב, ובימי שישי ושבת. חוץ מזה אני עובד במפעל "לורדן". זה לא קשה ברגע שלומדים להביא לעצמך את התובנות שאני כאן בשביל המטופל. אני לומד לנשום עם המטופל ומשתמש נכון עם הגוף שלי. זה נותן לי אנרגיה.

בינינו, לא היית רוצה שיעשו גם לך עיסויים?

אנחנו המטפלים עושים פעם בחודש החלפת טיפולים אחד עם השני. דרך זה גם מתרגלים ומנסים דברים חדשים.

ממש מעניין אותי... למה אתם לבושים בלבן??

אני אישית, מנסה תמיד להיות טהור...

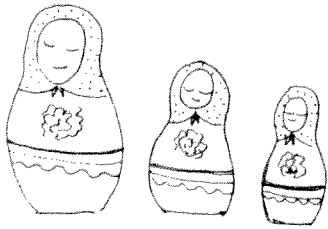
הגענו לסוף הריאיון. אמרתי לרמי "תודה רבה" ובאמת, באמת שכבר התכוונתי ללכת... אבל אז רמי הציע לי טעימה מאחד מטיפולים, והאמת שנזכרתי שיש לי כמה שרירים תפוסים בגב. (ידעתי שיש לי את התפקיד הכי טוב ב"בתוכנו עכשיו")
אז הפעם באמת הייתי וגם בדקתי! ואני ממליצה בחום!!

עד לפעם הבאה,

שבת שלום וסוף שבוע רגוע...

נאור נודל

naor20001@gmail.com

בת ונכדה בשיחה עם אמא/סבתא שולה פלדר

שוחחו : חן פאר ונאוה שמה

צינה של בוקר חורפי, אני מקבלת טלפון מעורכי העלון, בו הם מזמינים אותי לראיין את סבתא שלי. הם מוסיפים בהתלהבות ואומרים, שהרי לא ניתן להתכונן ולהתרגש לקראת חג הפורים בלא להזכיר ולכתוב כמה מילים על סבתא שולה, שהייתה סוג של השראה ורוח נושבת בהכנות לפורים. כן, סבתא שולה עם הצחוק המתגלגל, עם העיניים הכחולות והעברית המתובלת בניגון ברזילאי. סבתא, שהקימה בקיבוץ בעמל של שנים מקום, "מפעל חיים", יפה וייחודי, שכמוהו, רק לנו יש - מחסן תלבושות ותחפושות מפואר, שלימים עבר לצריף הוורוד, שקירותיו דהו תחת קרני השמש החמות אך בפנים, למרות אבק הזמן ומי הגשמים שסללו דרכם בין סדקי הקירות, נישמר הקסם...

רגע להיזכר בתחפושות הנפלאות, בשיר הרונדו שהתנגן בעוד כולם עולים במדרגות חדר האוכל והלב פועם מהתרגשות ולעיתים אף במבוכה קלה שהנה עכשיו, עוד רגע, כל העיניים הסקרניות מסתכלות, להתפעל למראה קבוצות חברים צעירים וותיקים המחופשים בשלל רעיונות וצבע. הוויה של קרנבל (שלא הייתה מביישת את רחובות ברזיל) ושמחה מתפרצת לעוד פורים של הילולה. של קרבה ויחד.

ביקשתי מדודתי נאוה להצטרף אלי וירדנו לביתה הקט. כשנכנסו סבתא שולה אם קרה משהו והאם היא יכולה לעזור, אולי לאכול משהו קטן (כי כזאת היא, תמיד רוצה לעזור ושיהיה לנו הכי טוב). הסברנו לה שבאנו לראיין אותה. היא הייתה קצת מופתעת. זו פעם ראשונה מאז שהיא בכפר סאלד שמישהו מראיין אותה.

מכיוון שהזיכרון כבר לא מה שהיה פעם, היא קוראת לעזרה את סבא שלי, גרשון.

הגעתי לכפר סאלד בדצמבר 1954 עם גרשון, דני, חיה ועם אמא שלהם - שרה. מכיוון שלא ידעתי מילה בעברית נתנו לי לעבוד בכל מיני עבודות בקיבוץ. לאחר כשנה כשרכשתי את השפה העברית נתנו לי לעבוד בבית הילדים.

אהבתי הגדולה הייתה תפירה והחלום שלי היה ללכת וללמוד מקצוע זה. כל פעם שביקשתי לצאת ללמוד דחו את בקשתי בטענה שאי אפשר לוותר על העבודה שלי בבית הילדים.

בשנת 1968 כששולה כהן הייתה מזכירת הקיבוץ אפשרו לי לצאת ללמוד תפירה בנתניה, בלי הבטחה, שאני אוכל לעבוד במקצוע הזה. ואכן בסוף הלימודים חזרתי לעבוד עם ילדים.

כעבור מספר שנים התחלתי לעבוד כמחסנאית ילדים. בתפקיד זה דאגתי פעמיים בשנה לעשות מדידות לכל הילדים מבית התינוקות ועד יב'. כפי שזכור לכולנו פעם היה מושג "בגדי בוקר" ו"בגדי ערב" ואוי לערבב ביניהם... כן, פעם היו דברים כאלה.

אהבתי מאד לעבוד עם דני פלדר ז"ל שביים הרבה הצגות (למשל: הקרפד, שלמה המלך ושלמי הסנדלר ועוד רבות ויפות). הוא ביקש ממני להיות המלבישה שלו. כך התחלתי לתפור תלבושות, ויחד עם נורית שוסטר, זעירה, עטרה ז"ל ונעמי הירש ז"ל הקמנו צוות תופרות לתפארת. זאת הייתה אחת החוויות הגדולות שלי. פעם אפילו הזמינו אותנו להופיע מחוץ לקיבוץ.

נהניתי מאד מהיצירתיות והעשייה והתחלתי להתחיל לתפור גם תחפושות לפורים. וכך בכול שנה לקראת פורים התפנית מעבודתי הרגילה והקדשתי את הזמן לתפירת תחפושות.

היו הורים שפנו אלי מראש כך שיכולתי להיענות לבקשותיהם. לעיתים היו גם קבוצות של ילדים ומבוגרים שביקשו להתחפש לאותו נושא. בכל שנה דאגתי להתעדכן בדמויות

האהבות על הילדים, למשל: הדרדסים, צבי הנינג'ה ועוד. הייתי תופרת ומכינה את התחפושות מבעוד מועד.

מה שאתם לא יודעים שאת האהבה הגדולה שלי לתחפושות לא הצלחתי להעביר לבנותי שפשוט... אבל פשוט... לא אוהבות את חג הפורים.

כשנסגר מחסן הילדים, עברתי לעבוד במתפרה באופן מלא והתפנית לתפור בגדים ותחפושות. באותה תקופה קיבלתי לידי את מחסן התחפושות והתחלתי להשכיר תחפושות גם לתושבי האזור, ותלבושות, להצגות של בתי הספר בסביבה.

לפני כשבע שנים הפסקתי לתפור תחפושות עקב מחסור במקום מתאים ותנאים הולמים לאחסון התחפושות. כיום אני עובדת כמה שעות במתפרה יחד עם זעירה ואנחנו עושות תיקונים לחברים ותושבים.

עכשיו, אני בעיקר נהנית עם משפחתי הגדולה, גרשון בעלי, הבנות והחתנים, הנכדים והנינים. אני נהנית להכין ארוחות צהרים לנכדים שחוזרים מבית הספר. אלו השעות היפות שלי איתם, אנחנו משוחחים הרבה וצוחקים. כמו כן המפגש המשפחתי כל יום שישי אצלי בבית לארוחת שבת גורם לי נחת והנאה מרובה.

והכי חשוב, מדי פעם אני יוצאת בערב עם גרשון להרים כוסית בפאב האהוב עלי - "פאב הנרייטה". מומלץ בחום.

על אר דוח

תרבות על הפרק...

החודש ציינו את חג ט"ו בשבט, ראש השנה לאילנות. בתקופה זו מתחדשת הפריחה והחג מסמל את הטעם, היופי, הריח והחיים שמעניקים לנו העצים והפרחים, בשלל תכונותיהם, פירותיהם וצבעיהם. בחיינו, אנו עושים שימוש רב בעצים ובפרחים למטרותינו האישיות, וחג זה נותן לנו הזדמנות להוקיר תודה לטבע על נפלאותיו ולתת מעצמנו למענו. אנו נוטעים עצים, אוכלים פירות יבשים ושמים דגש רב על מיחזור ושמירת הטבע והצומח. כולי תקווה כי נתינתנו לטבע בחג זה, תהיה דרכנו במשך השנה כולה, וכי ביחד נשפר ונשמר את סביבתנו בקיבוץ. אסיים בברכת שנה טובה של שגשוג ופריחה לאילנות.

ומה בחודש הבא?

אז ככה, אם כבר שאלתם, בחודש הבא נחוג את חג פורים במסיבה מטורפת! D.j. Omri !!!, אלוהול חופשי, תחרות תחפושות והצגות ועוד קצת אלוהול. השנה המסיבה בסימן גיבורים מכל הסוגים. ומה אתם צריכים לעשות? להתחפש ולהכין הצגות שיצחקו אותנו ויעניקו לכם פרסים מגניבים. המסיבה תתקיים ביום שישי ה-9/3 בחדר האוכל, אז תרגישו חופשי להזמין את חברים ובני משפחותיכם שגרים מחוץ לקיבוץ. אז, גיבורים- תכינו את הרגליים והכבד... פורים מתקרב!

וקצת על חג המשק הקרב ובא...

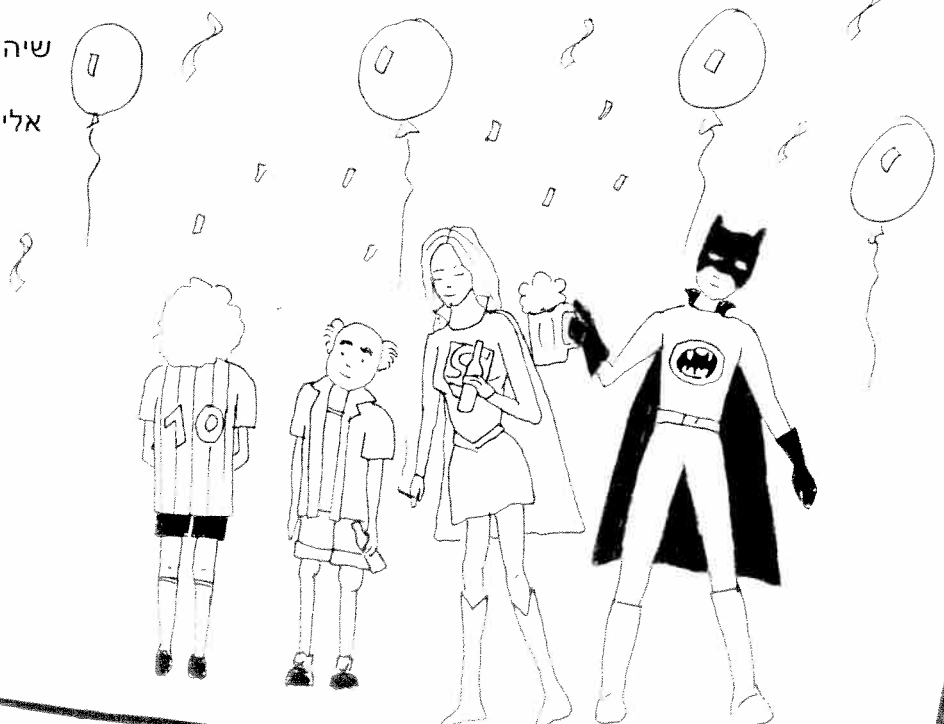
השנה נחוג 70 שנה לקיבוצנו הקטן. למרות שהאירוע מצוין בחודש נובמבר, בחרנו השנה להקדים את החגיגות, בכדי שנוכל לחגוג בהמונינו במזג אויר קיצי. האירוע יתקיים ב- 7-8 לספטמבר ואליו יוזמנו כל האנשים אשר היו חלק מהקיבוץ בשנים עברו. אנא מכם, הפיצו את התאריך לילדיכם, אחיכם וחבריכם שבעבר גרו בקיבוץ. ואיך יהיו החגיגות? זה תלוי בכם! בימים אלו מתגבש צוות מוביל לחג המשק אשר יעבוד על פסטיבל חגיגי במיוחד. השאיפה שלי היא לגבש צוות המורכב מהרבה אנשים, ובו יהיה נציג אחד לפחות מכל שכבת גיל בקיבוץ, אז אשמח מאוד אם תרצו לקחת חלק בתכנון ובעשייה!

Eliorperel@gmail.com

ליצירת קשר: 050-8221670

שיהיה לכולנו חודש נפלא וחמים

אליאור, רכזת התרבות

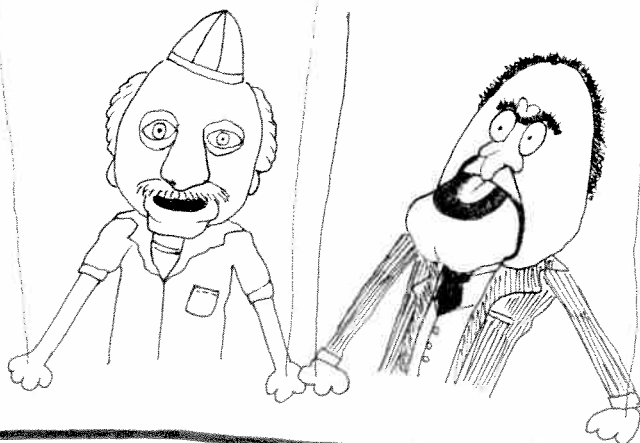
טור אישי

מהפכה גלילית, מודל 2012

במהלך הקיץ ישנתי בעיקר במאהל המחאה בקריית שמונה. עברתי שם אינספור חוויות, אירועים מרגשים ועוצמתיים, אבל זה לא העניין. העניין העיקרי היה האנשים, או יותר נכון, המפגש בין האנשים. אין ספק שהמפגש הכי מרתק (וטעון) פה באזור זה בין אנשי העיר לאנשי הכפר, בין הק"שניקים לקיבוצניקים. ידעתי גם לפני כן שהיו כאן מתחים באזור, אבל לא היה לי מושג מעבר לזה. שיחה אחת זכורה לי במיוחד: שני גברים, עם שיערות שיבה מבצבצות ישבו אחד מול השני והוציאו את הכול. עפו שם מילים כמו: "אליטיסטים", "מתנשאים", "דואגים רק לעצמם" ומצד שני נורו ביטויים כמו: "רחמים עצמיים", "חיים כקורבנות", "אנחנו עשינו הכול כמו ידינו" ועוד ועוד. הטונים המשיכו לעלות עד שהייתי בטוח שהולך להתפתח משהו אלים ורציתי להתערב. אבל אז קרה משהו. נוצרה שנייה של שקט ואז אחד מהם אמר משהו בסגנון: "נו, ומה זה עוזר לנו? ... בסופו של דבר, היום כולנו בקושי סוגרים את החודש, ההורים שלנו בקושי מגרדים פנסיה, הילדים שלנו עוזבים לתל אביב כי אין פה פרנסה ובכלל..." "ובכלל, צריך לבקש קטיושות מנסראללה כדי שמישהו יתייחס אליך בכלל!!", המשיך אותו השני.

ישבתי שם וחשבתי. איך זה יכול להיות? האזור הזה מספק את החקלאות, המים, מקומות הנופש לסוגיהם. הוא לגמרי גם מהווה חזית של הישוב היהודי בישראל, ואני חושב שיש לא מעט פוליטיקאים מהממשל הנוכחי שזה אמור לעשות להם נעים בבטן. כן, זה כנראה התפקיד של החלק הזה במארג הכולל של מה שנקרא "מדינת ישראל". אז למה מגיע לו פחות? למה תושביו צריכים לחיות כמה שנים פחות בגלל חוסר ברופאים מומחים? למה להיות חייב רכב פרטי כי אין תחבורה ציבורית? למה אין חשיבה על פיתוח ארוך טווח ובר קיימא לפי היתרונות היחסיים של האזור הזה? נגיד לקחת את התיירות, סביבה, חינוך, חקלאות, מדע, תיירות – לנצל את כוח האדם האדיר של צעירים מוכשרים ואנרגטיים שלומדים ומסיימים את לימודיהם במכללת תל חי המתמחה בחלק גדול מתחומים אלו – ולהפוך את האזור הזה לאימפריה גאה? כזאת שעומדת בפני עצמה ולא זקוקה לשום צדקה או נדבות? אשכרה אנחנו עסוקים כל כך במלחמות הקטנות של העבר, שאנחנו לא מסוגלים להתאחד למען הטוב העתידי והעכשווי של כולנו? מעבר לזה, כמו שאני רואה את זה, זהו צדק חברתי גלילי אמיתי. זוהי מהפכה, חלוציות במיטבה, כמו שהאזור הזה יודע לייצר – כמו אז – גם היום.

לוני נתנזון

נעים להכיר

ותיק 134

חנה ואברהם רוט - 75 שנה של חברות, אהבה וכבוד הדדי

ריאיון: עינת כרמל גמזו

סיפרו לי על חנה ואברהם עוד לפני שנפגשתי איתם, אמרו לי "יש זוג ממקימי הקיבוץ שאת חייבת לראות". את הפגישה תאמת עם ביתם, דבורה פויר, שמתגוררת גם היא בכפר סאלד. כאשר הגעתי לביתם פגשתי גם את דנית. מה הקשר שלך לאברהם וחנה שאלתי בתמימות? "אני אחות של דבורה", היא ענתה. הסתכלתי על שתי הנשים ופשט לא הבנתי איך עד היום לא ראיתי את הדימיון בין השתיים. בהמשך הסתבר לי שגם אבנר רוט אשר אותו אני מכירה מהגינה הקהילתית, הוא אחיהם. אה ויש עוד קשר אחד, כאשר הגעתי לכפר סאלד בשנת 2003 עבדתי כמדריכת נעורים שם פגשתי נערה מדהימה, אלה פויר שמה, שהיא ביתה של דבורה ונכדתם של חנה ואברהם. אז זהו עשיתי את כל הקישורים, הכל במקום, עכשיו אפשר להתחיל את הריאיון.

אברהם וחנה הגיעו לפני 75 שנה לכפר סאלד. אברהם עלה ראשון וחנה הצטרפה אליו לאחר חצי שנה. כאשר עלו לארץ הם הגיעו לשער-הנגב, שם בתחילת הדרך היה ניסיון להקים את קיבוץ כפר סאלד. אברהם: "הגעתי לארץ עם עוד חבר לאחר דרך מפרכת שעשינו. עד תל-אביב הגענו בליווי הצבא הבריטי. משם עלינו על אוטובוס לגדרה. בדרך האוטובוס עצר ושאלנו: "זה גדרה?" אמרו לנו: "לא", נסענו הלאה, האוטובוס שוב נעצר, אנשים ירדו ואנחנו שאלנו: "זה גדרה?", "לא, זה נס-ציונה". נסענו הלאה שוב עצר האוטובוס "זה גדרה?" "לא, זה רחובות". במושב לפנינו ישב מישור ושאל: "מה אתם רוצים מגדרה?" אנחנו רוצים להגיע לקיבוץ שער-הנגב. הוא אמר: "אם כך, בואו איתי". זה היה יהודה דישון שהיה ממקימי הקיבוץ. ירדנו מהאוטובוס ויחד איתו הגענו לשער-הנגב. כאשר הגענו ונכנסנו בשער הישוב יהודה צעק "שאלו, שאלו החברים שלך" (שאלו סבא של רוני שביט, ממערכת "בתוכנו עכשיו").

אברהם למד לדבר עברית תוך כמה חודשים. אברהם: "לא הייתה לי ברירה אלא ללמוד עברית, הונגרית אף אחד לא דיבר וזה הכריח אותי ללמוד מהר את השפה".

חנה נשארה בהונגריה, אך הקשר בינם לא נקטע לאורך כל תקופת השנות של אברהם בארץ. הם היו שולחים מכתבים אחד לשניה ונשארו מעודכנים במתרחש בכל מדינה. חנה: "אברהם עלה בנפרד לארץ ולאחר חצי שנה עליתי גם אני. לאורך כל תקופת הפרידה התכתבנו וכך ידעתי איפה הוא נמצא. לארץ עליתי באונייה שיצאה מאיטליה. כאשר הגענו לארץ אברהם חיכה לי בנמל. הפגישה הייתה מאוד מרגשת ושמחנו מאוד לפגוש אחד את השניה. ישנו לילה בסוכנות בחיפה ולמחרת בבוקר נסענו לשער-הנגב".

כאשר הגיעו לשער-הנגב גילתה חנה שאברהם לא סיפר לה את כל הפרטים על הישוב אליו היא מגיעה. חנה: "כאשר הגעתי לשער-הנגב לא היה לנו איפה לישון. אז חברים מהונגריה שכבר היו "ותיקים" ביישוב נתנו לנו אוהל ושם ישנו. לשאלתי, האם ידעה שאלו יהיו התנאים היא עונה: "הוא (אברהם) ידע, אבל הוא לא סיפר לי את כל הפרטים במכתבים ששלח לי" ואני מוסיפה: "הוא כנראה ממש רצה שתבואי". חנה ממשיכה ומספרת על כך שבהמשך קיבלו אוהל משלהם. באוהל היו שתי מיטות וארגז ששימש כארון בגדים. חנה מזכרת ביום העבודה הראשון שלה בקיבוץ. "את זה את צריכה לשמוע" היא אומרת לי. "ביום העבודה הראשון שלי בקיבוץ סידרו אותי לעבוד במכבסה. גמרנו את יום העבודה והנה מגיע סדרן העבודה ואומר לי ולחברה שעבדה איתי, עכשיו תרדו למושבה לנקות בית של איכר אחרי סיווד. יום ארוך ומפרך, זה היה היום הראשון שלי בקיבוץ".

כאשר מסתכלים על אברהם וחנה אי אפשר שלא להבחין בכבוד ההדדי ובעוצמת הקשר שיש ביניהם. המילים שעולות לי בראש כשאני מתבוננת בזוג הם חברות, מסירות, הקרבה וערבות אחד כלפי השניה. אני מתעניינת היכן נפגשו והם מספרים לי על מפגש בין תנועות נוער, שם לראשונה הם נפגשו. על המפגש כל אחד מספר לי מזווית הראיה שלו. חנה: "בהונגריה, אבא שלי היה מנהל משק ואצלנו בבית התקיים מפגש של שתי תנועות נוער משני ערים, ושם למעשה נפגשנו לראשונה". אברהם: "הייתי בפגישה עם שני חברים. אחד מהם הצביע על חנה ואמר: "זאת תהיה שלי". חבר אחר גם הוא הצביע על חנה ואמר: "זו תהיה שלי". בסוף מי שזכה בחנה היה אברהם ועל זה נאמר שניים רבים השלישי זוכה... אברהם מוסיף שהוא לא יודע למה חנה בחרה בו: "מה שכן, אמא הייתה יפה מאוד". ואני אומרת לעצמי, הנה גם אחרי 75 שנה עדיין אפשר לתת מחמאה, מקסים. חנה: "אני אספר למה בחרתי בו. הייתה מישור, שלמן פרח שמה, היא רצתה אותך אז אני החלטתי להתחרות איתה ואכן ניצחתי". הם שולפים תמונה מצולמת בשחור לבן מתוך מזנון הספרים שם הם צעירים ויפים על רקע המוזיאון בהונגריה. בהמשך, כאשר היו בני 80, הם טפו להונגריה ושיחזרו את התמונה.

הם מספרים לי על החתונה הצנועה שהייתה בשער-הנגב. אברהם: "אמא באה ביוני ואנחנו התחתנו באוגוסט. היינו צריכים להביא בקבוק יין ו..." (חנה מתפרצת) "מאיפה באמת היה לנו יין?" אברהם ממשיך: "באמת שאני לא זוכר מאיפה הגיע הבקבוק. בכל מקרה, את הטבעת קיבלנו בהלוואה מבחור אחר. הרב שאל אותי: "זה שלך?" עניתי: "כן" ואז הוא שאל: "קנית אותה מכסף?" ואני עניתי: "כן". "חבר אחד, חיים הורוביץ, העיד שאכן הטבעת שלי ושהוא היה איתי כאשר קניתי אותה. אחד החברים גנב את בקבוק היין אחרי החתונה וזאת הייתה המסיבה שלנו".

אחרי החתונה כאשר חנה הייתה בת 24 ואברהם היה בן 25, חנה הרתה ובשנת 1940 נולד אבנר. באזור גדרה לא היה בית-חולים וחנה נאלצה לנסוע עד לבית חולים "בילינסון" בפתח-תקווה, בדרכים לא דרכים. היא נזכרת: "זה היה בזמן האנגלים והיה עוצר בלילה. אני הייתי צריכה לנסוע. היה חבר שהיה לו אוטו וביקשתי ממנו שיקח אותי מגדרה לפתח-תקווה. למזלי היה לנו בקיבוץ רופא שליווה אותנו בנסיעה. כאשר הגענו לרחובות האנגלים עצרו אותנו ואמרו שאסור לנסוע. הרופא התערב ואמר: "אני רופא ואני מלווה יולדת" וכך הם איפשרו לנו להמשיך בנסיעה". כעבור מספר ימים חזרו חנה, אברהם ואבנר הקטן לשער הנגב: "חזרתי עם אבנר מבית החולים לאחר לידה באוטובוס. בדרך עברנו ליד מסעדה וביקשנו שיתנו לי להניק אותו, בכל-זאת נסיעה מאוד ארוכה.

אברהם: "כאשר הגענו, אמא החזיקה את אבנר בידיים ועלינו ברגל לשער הנגב". לאחר שבחנו את אזור שער הנגב החליטו שהמקום לא מתאים עבור כפר סאלד. אברהם: "בשער הנגב גרנו באוהלים ועבדנו בשדות, אך לא היה מספיק מים ולכן החלטנו לא להישאר ולעבור צפונה כדי להקים את כפר סאלד". תחילה נשלח כוח חלוץ לתל סחנה ובהמשך הגיעו שאר חברי שער הנגב לכפר סאלד במיקומו הנוכחי. חנה: "בתל היינו 20 איש ורק שתי בחורות. אחת בישלה ואני הייתי אחראית על הבגדים. היינו צריכות לכבס, מה עשינו? הבחורים חתנו חבית גדולה, העמידו אותה על מעמד ברזל, מתחת לחבית הבערנו אש וכך הרתחנו את הבגדים וכיבסנו ושתפנו במעיין. אברהם: "שם גם התרחצנו, במעיין". חנה: "אחר כך בנו מקלחות מפחים, אך בבוקר אחד, אחרי לילה של שרקיות, קמנו וגילינו שהמקלחות עפו". אברהם: "על התל לא היה מקום לכולם, והמיקום של הקיבוץ עבר לגבעה ממזל".

הם מספרים על כך שבתחילת הדרך כל האזור היה מלא באבנים, חנה: "בהתחלה סיכלנו אבנים כדי ליישר ולהכשיר את השטח לבניית הקיבוץ - הכול בידיים. בהמשך נטענו מטע תפוחים שם אברהם היה אחראי". אברהם: "הגענו ליבול יפה (9 טון לדונם). המדריכים ארגנו סיור לימודי כדי לראות את המטע שלנו. עבדתי קשה מאוד והיו לעבודה שלי תוצאות טובות".

אני מתעניינת מה הם עושים היום והם עונים שהם מבליים את מרבית זמנם בבית. אברהם לא יכול להתרחק וחנה נשארת לידו (להזכירם אברהם בן 96 וחנה בת 95). חנה מבשלת אוכל שיתאים לאברהם. בין היתר בתפריט: כרוב ממולא, פלפל ממולא, גולש, לצ'ו. "אני מכינה מה שאני יודעת שהוא יכול לאכול", היא אומרת. יש להם מטפלת מהודו שגרה לידם ועוזרת להם בעבודות הבית. בימים יפים חנה הולכת לטיולים עם המטפלת וכאשר היא מדליקה טלוויזיה, היא בעיקר אוהבת לראות כדור-80.

אברהם: "כל-כך הרבה שנים חיים ביחד - לא כל אחד זוכה לזה. אמא היא טובה!" חנה מוסיפה: "הוא אומר שיש לו מזל שאני עוד מבשלת וגם ששלושת הילדים שלנו בקיבוץ". כל יום שיש ושבט באים הילדים דנית ואבנר עם הנכדה (עופרה מזרחי) והנינה (רותם). בשבת דבורה מגיעה. הם מסכמים: "יש תמיכה מאוד טובה מהילדים וזה עוזר לנו מאוד ומנעים את זמננו".

בנימה אישית, שמחתי מאוד לשמוע איפה הכל התחיל, איך האנשים המיוחדים הללו התגלגלו לכפר סאלד והקימו את הקיבוץ עם הרבה אמונה בדרך ואהבה לארץ. מרגש לראות קשר מיוחד בין שני אנשים חביבים אשר גאים מאוד בפועלם ושמחים מאוד על מנת חלקם. מעניין, כשאני אגיע לגיל 90 פלוס מה יחשבו המראיינים עליי ועל התקופה בה הגעתי לכפר סאלד...

נעים לאהסיו

ותיק וצ'יר

מור בירקנפלד - הלוחשת לחיות מרימה את הכפפה

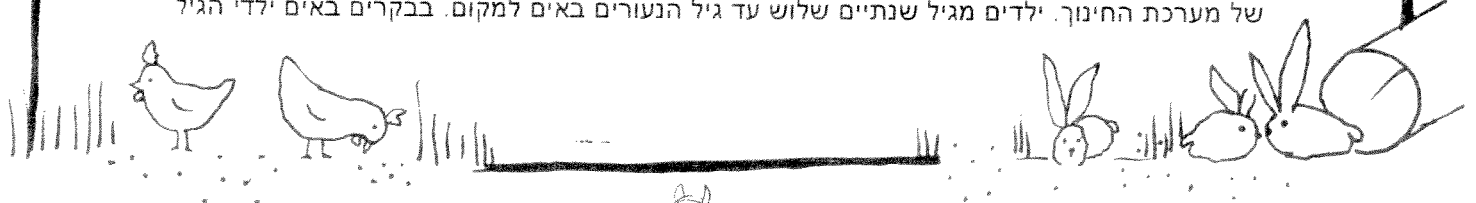
ריאיינה: עינת כרמל גמזו

את מור פגשתי בתאריך ה- 17.11.1996 בטירונות בנות בבה"ד 12. בתום הטירונות התגייסנו שתינו ליחידת "עוקץ", יחידת הכלבנים של צה"ל. לאחר שנת שרות בפרוייקט מרתק לאילוף כלבים לאיתור חומרי נפץ, הפכנו להיות מדריכות בקורס אילוף. בתום השירות הצבאי כל אחת פנתה לדרכה. אני לטיול לאוסטרליה וניו-זילנד, מור לדרום אמריקה. בהמשך היא חזרה לאפיקים, אני לתל-אביב ואז לצפון. כשאני עזבתי את תל-אביב היא בדיוק עברה להתגורר שם. היא החלה את לימודיה בתחום הטיפול באמצעות בעלי-חיים, ועבדה בגן הזואולוגי באוניברסיטת תל-אביב. אני התחלתי את לימודי החינוך בתל-חי. מור נסעה לטיול נוסף באוסטרליה וניו-זילנד וחזרה לארץ רק כדי לפגוש את המשפחה והחברים, ותכננה לחזור לאוסטרליה ללמוד. לא משנה איפה היינו, לאורך כל הדרך היינו בקשר חוצה מדינות ויבשות. מה שמור לא ידעה הוא, שבמפגש הבא שלנו פה בכפר סאלד התוכניות שלה הולכות להשתנות מהקצה אל הקצה...

מור מספרת: "בדיוק בפברואר לפני חמש שנים חזרתי מטיול באוסטרליה וניו-זילנד ובאתי לסופשבוע לפגוש את עינת ולהכיר את אהרון (החבר החדש שלה אז, והיום בעלה ואבי ילדיה), שהיו בזמנו סטודנטים והתגוררו בכפר סאלד. הגעתי לביקור אצל עינת בצפון. אני עד היום זוכרת את היום הזה, מזג-האוויר היה אביבי, החרמון מושלג, הכל היה ירוק, מסביב זרמו הנחלים ומיד התאהבתי במקום. זה הזכיר לי את אוסטרליה וניו-זילנד. הייתה פה אווירת חו"ל. הכל היה מאוד מזמין. האנשים שפגשתי היו רגועים, סימפטיים ומסבירי פנים. התלבטתי אם לחזור ללמוד בישול באוסטרליה, אך אחרי שהגעתי לכפר סאלד התוכניות השתנו. הכל הסתדר לי פה כמו בהזמנה. והדברים השתנו מאוד מהר. מצאתי עבודה בשמורת ה"חצבני" וגם קבלתי בית יחסית מהר. התחושה הייתה שמצאתי את המקום שלי. הייתה פה חבורה של סטודנטים מאוד מגובשת (חברים של עינת ואהרון) והתחברתי איתם מהר מאוד. נהגנו לעשות ארוחות ישיבי ביחד, טיולים לנחל ועוד. בתקופה ההיא החיים היו כמו מסיבה שלא נגמרת והיה כיף גדול".

מור עבדה בשמורת ה"חצבני" ואחרי שנה מצאה עצמה אחראית בפינת החי של קיבוץ ברעם. היא משחזרת: "אחרי שנה בשמורת הטבע הרגשתי שמיציתי את העבודה והציעו לי לבוא לריאיון בקיבוץ ברעם, להיות אחראית על פינת החי החינוכית בקיבוץ (למי שלא יודע, ברעם עדיין קיבוץ שיתופי). השילוב של ילדים ובעלי חיים, תמיד קסם לי מאוד. כאשר הגעתי לריאיון רצו שאעבור להתגורר בברעם, אך היה לי ברור שאת כפר סאלד אני לא עוזבת. הסברתי להם שיש לי חיים ממש טובים בכפר סאלד וקבוצה מגובשת של חברים ושם התחלתי לבנות את החיים שלי. הם מבחינתם קיבלו אותי ולא התעקשו. אחרי שנה בעבודה הציעו לי לעבור לגור ולעבור תהליך של קבלה לחברות בברעם, אך שוב סרבת. בנימוס. אמרתי שזה מאוד מחמיא לי אבל אני רוצה להשאר בכפר סאלד". לא לציטוט היא מספרת לי שבברעם לא הבינו (ועדיין לא מבינים) איך מור מתעקשת לגור בכפר סאלד ולא עוברת לברעם. וגם ביום ישיבי האחרון פגש אותה אדם בחדר האוכל ושוב שאל אותה מה כל-כך מיוחד בכפר סאלד ולמה היא לא עוברת לברעם.

בכל אופן, מור מאוד נהנית מעבודתה כאחראית בפינת החי והיא מוצאת את העבודה מאתגרת ומעניינת עבורה. יש לה חופש פעולה לעצב את המקום כראות עיניה. היא מטפלת בחיות וגם מנחה קבוצות של ילדי הקיבוץ שבאים ללמוד על החיות בפינת החי. היא מספרת: "פינת החי בברעם היא תחת אחריותה של מערכת החינוך. ילדים מגיל שנתיים שלוש עד גיל הנעורים באים למקום. בבקרים באים ילדי הגיל

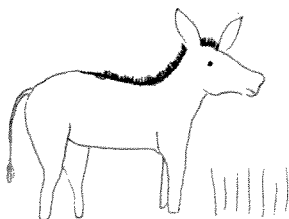
הרך, פעוטונים וגנים, לפעילויות שקשורות לעונות השנה. אני מסבירה להם איך שינויי מזג האוויר משפיעים על החי והצומח. הם לומדים על בעלי החיים, צופים ומלטפים. אני מעבירה את התכנים אשר כל פעם עוסקים בנושא אחר. לדוגמה, במפגש האחרון דיברנו על חיות שמצויות בתרדמת חורף כמו הנחשה והצבים, התבוננו עליהם ישנים, ואיך שהשמש יוצאת הם גם מתחילים להיות פעילים. אחר הצהריים מור מעבירה חוגי טבע וגידול אישי שבהם כל ילד מאמץ חיה ודואג לה במהלך השנה. פעילות המיועדת לילדי בית- הספר של הקיבוץ. מור מאוד מחוברת לתכנים ומרגישה שהחיבור בין הילדים לחיות מאוד חשוב ותורם רבות לילדים שבאים. היא מספרת: "הילדים מאוד מצפים לבוא לחיה שלהם. הם מטפחים את הכלוב ויוצאים עם החיות לדשא. דרך החיות הם מתחברים למעגל החיים: הריון, המלטה, גידול הצאצאים וגם מתוודאים למוות שאף הוא חלק מהחיים. כל נושא הגידול האישי מפתח את האחריות והסבלנות, ומקרב את הילדים לטבע, לסביבה בה הם גדלים ולבעלי החיים אשר לצידנו". בכל יום ישי מגיעים נערי הקיבוץ ליום עבודה (ללא תמורה, כן יש דברים כאלה בישובים מרוחקים על ההר...) הם עובדים בהאכלת החיות, בטיפוח הנוי, מנקים את הכלובים וגם שותפים בפרוייקט שנתי לטובת פינת החי, אך השיא לכל העשיה מגיע בשבועות. "כל שנה בשבועות יש יום חג לפינת החי בו אנחנו חוגגים את חג הגז. ביום זה יש הפנינג גדול שמארגן ומונחה על ידי הנערים, כאשר השיא של יום זה הוא הגז של הכבשים בפינת החי. זוהי מסורת של שנים. כל הילדים, מהקטן ביותר ועד תיכון מגיעים עם ההורים לקחת חלק בחגיגות".

מור מספרת לי על החיבור החזק שלה לחיות כבר מגיל צעיר בילדותה בקיבוץ אפיקים. "אני בת אפיקים. אני זוכרת כילדה את הימים שביליתי לפני בית הספר, אחרי בית הספר ובחופשים בפינת החי. זה היה משהו מאוד משמעותי בחיי, זה היה מקום מפלט עבורי. חוויתי את משק החי כמו עולם ומלואו. היום אני מודעת לכך שהיה לזה חלק גדול בעיצוב האישיות שלי".

מור מוסיפה שהייתה מאוד רוצה לראות פינת חי קמה גם בכפר סאלד והיא מרימה את הכפפה ומוכנה לתמוך, לעזור ולתרום מזמנה ונסיונה לקהילה בכפר סאלד בהקמת פרויקט שכזה. "למען האמת זה משהו שמאוד חסר לי פה בקיבוץ. פינת חי היא דבר שמתבקש בקהילה שמחוברת לסביבה ולטבע, ולכל פעילויות המיחזור והגינה הקהילתית. פינת חי, אפילו קטנה ומזמינה לילדים, היא דבר חשוב, שיכול לתרום רבות לכולנו. אני אשמח לקחת חלק במיזם כזה ולתרום מהידע והניסיון שלי מכיוון שאני מאוד מאמינה בחשיבותו".

רגע לפני שאני מסיימת את הריאיון עם מור היא לפתע מזכרת בחיבור נוסף שיש לה לכפר סאלד. נתן ליברמן ז"ל שהיה חבר קיבוץ כפר סאלד היה אחיה של סבתה. היא מזכרת איך בילדותה היו, היא ובני משפחתה, באים לבקר בקיבוץ. "אני זוכרת שבילדותי היינו באים לבקר בימי ישי, אוכלים בחדר אוכל ומיד אחר- כך הוא היה מזמין אותנו ל"מועדון לחבר" לקפה ועוגה. הורי וסבתי, שהייתה מאוד קשורה לאחיה הבכור, היו יושבים ומשוחחים ביניהם ואני ואחותי היינו יוצאות לשחק בחוץ עם הילדים. כיום, בכל פעם שאבא שלי בא לבקר אותי בכפר סאלד הוא מזכר בתקופה בה הוא היה ילד והם היו נוסעים לבקר את דוד נתן ופתאום היו שומעים יריות מההר שמעל הקיבוץ. הוא מספר איך היו רואים את הסורים יורים מלמעלה על הקיבוץ, והוא כילד זריז היה מתורגל כבר לרוץ מהר ולהסתתר. הוא אומר ומוסיף שמזל שהיום הגבול לא עובר בהר שמעל הקיבוץ. למעשה, את כפר סאלד כבר הכרתי כילדה קטנה בלי לדעת שבעתיד קיבוץ זה יהיה ביתי."

היום, מור היא אחת מבין חמש הג'נג'יות שבונות בשכונה החדשה (מי הג'נג'יות? עידית סול, גלי לביא, עינת כרמל גמזו, יפית ראובן ומור- אחת מחמש, אמרנו וקיימנו). היא מספרת: "לפני כשנה שמעתי שמכשירים מגרשים בשטחי הקיבוץ, והציעו לתושבים להתקבל לחברות בעצמאות כלכלית. חשבתי על הרעיון ומכיוון שאני מאוד אוהבת את הקיבוץ, את האזור והעבודה שלי, החלטתי לבנות כאן את ביתי ולהיות חלק בלתי נפרד מהקהילה. כיום, אני מתכננת את ביתי ומלאת תקווה כי בחודשים הקרובים תתחיל הבנייה של בית חלומתי".

ענפים ושמות

כשהייתי ילדה, סוף שנות ה-70 בואך תחילת שנות ה-80, כל ענף שרות כמעט נשא את שם המפעיל שלו לדוגמא: הצריף של **מרסייה** – שם קוד לקנייה של שמפו, פנקסים, משחת שיניים וכמובן סיגריות. מספר שנים אחר כך היה ללכת ל**יוסל** ולקנות בנקודות – שיטה כלכלית נדירה שהקדימה את זמנה וכל זה כדי לקנות "ריווין", גבינה צהובה ו"יוגלי". היה את השטרודל של **גדליה** ומרק העגבניות של **הדסה**, היו מדידות אצל **שולה** וקניות אצל **קבסה**, והיה את המחסן של **ישע** בו יכולת למצוא מבחר נעלים מצומצם שהביאו במיוחד מהקיבוץ השכן.

אבל אף רגע לא ישווה לרגע בו קנית שם את קפקפי הרודאו הסגורים הראשונים שלך – רגע בו נדמה לך שכל התנועה הקיבוצית עוצרת מלכת ומריעה לך כשרגלייך מטופפות להן על המדרכה. וכמובן שמיד אחרי שני צעדים את רצה איתם ביד **לדינה היידו** שתדפוק בהם סוליות חדשות.

אלכוהול, רונדו ושולה פלדר

כשאתה ילד אתה חייב להחליט בערך בחנוכה למה אתה רוצה להתחפש כדי ששולה וזעירה יוכלו לתפור לך תחפושת, אפשר היה להגיד שרק למדידת שמלת הכלולות שלי התרגשתי יותר – מה שלא יהיה נכון, כי לקראת מדידת התחפושת התרגשתי כפול. פורים בשנות החיים הראשונות זה שולה פלדר ומסיבה בגן. בשנות בית הספר היסודי: שולה פלדר, רונדו והצגה מול הקיבוץ עם מרים פיאטקה ז"ל, והמשפט הנצחי "לילה טוב לילדי כיתה א'". בשנות התיכון: רונדו, אלכוהול בשיחים, מי מתחפשת יותר טוב לזונה. י"ב- פעם ראשונה בפורים חברים: רונדו, ריקודים, והמחשבה המעיקה – רק שאני לא אראה משהו שאני לא צריכה לראות! שיט ראיתי, בא לי להקיא ולא מהאלכוהול.

לבחור להפסיד

אוי לא, עוד מעט בחירות, כבר כול כך הרבה שנים אני בצד המפסיד, ולא סתם מפסיד נרמס ונטחן עד דק, ומה שכבר נשאר ממנו הוא שוחט בעצמו. אוי לא, הנה באות שוב בחירות והפעם נוספה עוד אופציה חינוכית ומושכת. ללא ספק היחיד מבין מועמדי המרכז שמאלה עם יותר משלושה גרם כריזמה. אוי לא, עוד מעט יש בחירות ואני אקרע בין ההיא שעושה חיקוי מצוין של טל פרידמן, זו שעזבה את הליכוד, החתיך מהמהדורה המרכזית ונו ההיא שעומדת בראש מר"צ. אוי לא, שוב אני אפסיד וארגיש שכל מה שאני מאמינה בו שייך לעבר ונקבר אי שם בנובמבר 95 ואתגעגע לאיש ההוא שלא צלח את היום הרביעי של אותו החודש. אוי לא, שוב אני אפסיד בבחירות, שוב אלך עם מועקה שכל מה שחשבתי שנכון, הרוב חושב שהוא לא. שוב ארגיש אליטה מושפלת שכבר לא נספרת, שוב אקלל את הבירוקרטיה האוסטרית שמונעת ממני להוציא דרכון. טוב, לפחות אני חיה כאן, בפיסת הארץ השפויה האחרונה. אסתכל איך ההר הירוק ילך ויצהיב ואהנה גם מזה, אאטום את הבועה שלי טוב טוב, אלך לישון ושיעירו אותי רק אם יפרוץ שלום. לילה טוב ישראל!

דברי ביקורת מאת: אורי שוסטר

"אבל אני מסכים שתל אביב הייתה מפלצת. תל אביב היא מונגולואיד עצוב שנולד מברית האהבה בין אב נאור וחכם ואם יפה וחולמת. אינני מנסה לומר בזה שניו יורק, למשל, אינה מונגולואיד עצוב. הייתי גם בניו יורק והכרתי אותה ואהבתי אותה, ואיך אפשר להכיר אותה ולא לאהוב אותה, והייתי בעוד מקומות רבים שאהבתי אותם, אף על פי שכמעט כולם אם לא כולם היו מונגולואידים עצובים. אבל הוריה של ניו יורק לא מעוררים בי כל רגש של השתתפות או חמלה, ואם יש בי חמלה היא ניתנת לצאצאיהם בלבד. מה שאין כן באבי ואמי, ועל כן אני יכול לסלוח לתל אביב על מה שהיא עוללה להם."

הספר "שואה 2" מאת עמוס קין (התפרסם גם בשם הפחות פרובוקטיבי "בלוק 23"), מתאר מצב דיסטופי בו הדובר וחבריו נמצאים, עקב נסיבות לא לגמרי ברורות, במחנה ריכוז בשם "בלוק 23", בתל אביב העתידית. כפי שלא מובן בדיוק מי מפקח עליהם שם, לא ברורים החוקים לפיהם המחנה מתנהל ומי מנהיג אותו (פרט לכמה עניינים, למשל – בכל בוקר מודיעה הכריזה, מסיבה תמוהה, שם של בן אדם אותו יש להוציא להורג, ושם של אדם אשר עליו להוציא להורג), וכל הספר עוטה אווירה קפקאית, מחליאה ומנוכרת. עם התקדמות הספר מתבררים כמה פרטים, למשל – הנפילה למחנה, קשורה, איכשהו, לטקטיקת מלחמה בה החליטו לנקוט; בעבר הם נהגו בטקטיקה אותה כינו "הפרה המתה", בה יצאו למלחמה וכבשו עוד שטחים רק בתגובה להתגרות מצד האויב, ואילו כעת הם נוהגים ב"דוקטרינת הסוס שתום העין", לפיה עליהם לכבוש כמה שיותר שטחים בכדי שלא יפגעו בהם מלכתחילה. נרמז בספר שכיוון שסוס שתום עין דוהר בצורה ספיראלית, בסופו של דבר המדינה כבשה את עצמה. עם התקדמות הסיפור מתבררים יותר ויותר פרטים על אופיו של המחנה, כך שהתמונה מתבהרת ומקבלת פנים שונות. במחנה, מתברר, אין גדר או משהו שעוצר את דייריו מלצאת ממנו (אף נאמר בפירוש שהדובר בסיפור עזב את המחנה לפרקים וטייל בעולם), והשומרים במחנה הם דייריו עצמם. הסיפור מגלה את פניו כאלגוריה המתארת שואה שנייה שהעם עובר, או, ליתר דיוק, שואה שהעם עושה לעצמו – מדובר פחות בהשמדה הפיזית (שמתקיימת ביציאה בלתי פוסקת למלחמות), ויותר בהשמדה רוחנית, של תחושת אבדן משמעות ודקדנס, של מחסור בתרבות (כשגם התרבות שמתקיימת עוסקת רק בתיעוד השקיעה והאבדון), של הוללות חסרת תוכן ואפילו חסרת הנאה (אחד הקטעים המזעזעים בספר, מתאר את אי המצורעים, אליו שלחו את כל האנשים החולים שיתבודדו מבלי להדביק אחרים בעת גסיסתם, והשקיפו עליהם כמו בתכנית ריאליטי בעוד הם חוגגים באי עד אבדן הכרה וגוססים בו). מעל לכול, נראה שהתחושה העולה מהספר, על שלל האלגוריות שבו והליריות שבה הוא כתוב, היא תחושה של אבסורד – של קריסת התוכן, האידיאל והמשמעות אל מערכת מוסכמות אשר שומרים עליה מבלי להבין לגמרי מדוע ולמה. התחושה קשה במיוחד כיוון שהדובר מתאר את פעילותו בלח"י, ואת כל מה שעשה בכדי להביא לתקומתם של עם ומדינה, ומול זה הוא מתאר את תחושתו הקשה למול מראה החברה הישראלית הקורסת ומאבדת את ערכיה למול עיניו. מובן שהדובר באמת אוהב את תל אביב, ומעריך את האידיאל שלשמו קמה תל אביב – תל אביב כעיר העברית הראשונה, כסמל לניסיון להקים כאן מדינה עברית (ואולי גם תל-אביב במובן של אלטנוילנד, כלומר, תל אביב כסמל לאידיאל ההרצליאני האוטופי, כניגוד לדיסטופיה המתוארת בספר). הוא אוהב את הארץ ואת המדינה וכואב את המצב בו הייתה נתונה באמצע שנות ה-70 – הוא מאמין שאהבת הארץ אינה יכולה להתבטא במלחמות בלתי פוסקות וביותר על תרבות ("מה זה בדיוק שיר אדוני? אולי זה שיר שמילותיו הן: קח לך את בנך, את יחידך, אשר אהבת. ואם כך, מדוע אי אפשר לשיר אותו על אדמת ניכר?").

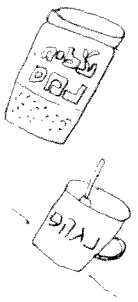
נראה שתיאור המציאות בספר לוקה בהגזמה פרועה ובפסימיזם חולני, ועם זאת – הספר מבריק בצורה שבה הוא מסתכל על המצב, בכך שאינו חושש מהבעת דברים קשים ובעיקר בליריות היפיפיה שלו, שהופכת אותו להרבה יותר מסאטירה צינית וביקורת ממורמרת, ומחפה על הבדלנות וחוסר הרגישות שהז'אנרים האלו מביאים עמם פעמים רבות. זה ספר שחייבים לקרוא – וכשמסיימים, חייבים לקרוא אותו שוב.

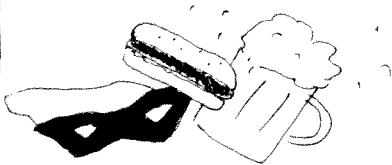
הקיקול צ'אז על קיבוץ

לאחרונה יצא לי לעבוד כמחליפה בגן "מעג", דבר שבאופן אוטומטי החזיר אותי שנים לאחור, לילדות המאושרת בקיבוץ. אז נכון שזה כבר לא "מה שהיה פעם": בצוות הגן הקבוע כבר לא עובדות חברות/תושבות הקיבוץ, הילדים לא צועקים "תנגבו לי" אחרי שסיימו בשירותים אלא יש להם כפתור בו הם מצלצלים ומי שצריך "עזרה" לא הולך לחדר של עדינה. אך המכונת בחצר היא אותה המכונת בה אני שיחקתי, המחסן הוא עולם קסום אליו רק המטפלות יכולות להיכנס, ביום ההולדת ההורים צריכים לזהות את כפות הידיים של ילדם מתחת לשמיכה והכי חשוב- ביום שישי מכינים חלה! נדמה שרק בשביל זה ההורים מביאים את הילדים לגן ביום שישי ואפשר להבין אותם...

חלת השבת היא אחד מעמודי התווך של מאכלי הילדות הכפר סאלדניקים שלי. זה מתחיל בימי הגן מקליפות תפוזים מסוכרות, לבן עם שוקולד, עוגת גלידה ולחם עם מרגרינה. אחר-כך, ב"תלתון הצעיר" לצד לחם מטוגן ושוקו עם קרום, למדתי שלהכין קפה לילדי ה"תלתון הבוגר" זה דבר שדורש מיומנות קולינרית רבה. ב"תלתון הבוגר" פיתחתי מיומנות הפוכה של איך להכין לילדי ה"תלתון הצעיר" את הקפה הכי מגעיל ועל הדרך גיליתי את הנשנוש המדהים של בייגלה עם גבינה לבנה. ב"מרכזון" עליתי שלב ב"סולם הקפה" ולמדתי את סודות הקפאת החלב והכנת האייס-קפה המושלם. כל אלה היו כמובן רק "נשנושים" שאכלנו בין הארוחות, לצד נקניקיות בלחמנייה בפורים, סופגניות מדהימות בחנוכה, פיתות על טאבון בפסח והמון טרופית ושוקו בשקית...

אז הפעם בהמשך לפרץ הנוסטלגיה, הצלחתי להגניב מתכון אמיתי מגן "מעג" לחלה של שבת (בשביל לקבל טעם אמיתי של גן רצוי לשתף איזה ילד בהכנה...) בנוסף, בעקבות חג פורים שנחגג בעוד כמה ימים, נזכרתי שבכל שנה נהגו להזמין את הסבים שלנו (כי כולם היו סבים בקיבוץ...) לבוא לגן ולאפות איתנו אזני המן. פשפשתי בספר המתכונים של אמא שלי (הגר שגיא) ומצאתי מתכון לאוזני המן ואני די בטוחה שזה אותו מתכון בו נהגו להשתמש בגן ובמטבח של הקיבוץ. בהצלחה!

חלות של שבת:

חומרים לבצק:

1 ק"ג קמח

1 כוס סוכר

1 כוס שמן

2 כוסות מים פושרים

1 שקית שמרית

קורט מלח

ביצה ושומשום (למריחה על הבצק)

חומרים לסירופ:

חצי כוס סוכר

כוס מים

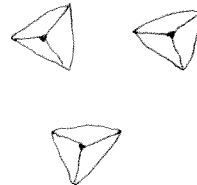
קצת מיץ לימון

אופן ההכנה: לשים את כל החומרים של הבצק (ללא הביצה והשומשום) עד לקבלת בצק אחיד וחלק, ומכניסים למקרר. בגן נוהגים להכין את הבצק ביום חמישי בצהריים ולתת לו לתפוח במקרר עד יום שישי בבוקר. (אם לא זכרתם להכין את הבצק מראש רצוי לתת לו לתפוח לפחות שעותיים). בבוקר, לשים קצת את הבצק, מחלקים לכמה חלקים לפי גודל החלה שרוצים (מומלץ ל 3-4 חלקים) ומכניסים מהם את הצורה הרצויה. מורחים בביצה ומפזרים שומשום. מכניסים לתנור שחומם מראש ל 180 מעלות עד שמתקבל גוון זהוב-חום (כחצי שעה). במקביל שמים את כל החומרים של הסירופ בסיר קטן על אש נמוכה, מערבבים ומבשלים עד שקצת מסמיך ומתקבל סירופ. מורחים את הסירופ על החלות כאשר הן יוצאות מהתנור ועדיין חמות.

אזני המן:

לבצק:

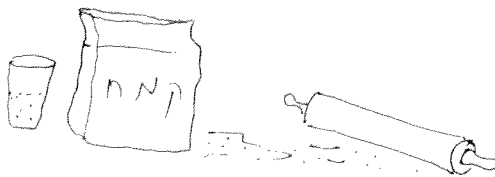

2.5 כוסות קמח

חצי כוס סוכר

חצי שקית אבקת אפייה

2 חלמונים

2 כפות קוניאק (כנראה שבמטבח לא השתמשו בזה אז אפשר גם סתם מים)

1 חבילת מרגרינה (כמובן שבעבר לא ויתרו על המרגרינה אך מומלץ לשדרג לחמאה)

אופן ההכנה:

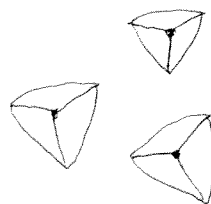
לשים את כל החומרים עד לקבלת בצק חלק, עוטפים בניילון נצמד ושמים במקרר לפחות לשעה. מרדדים וקורצים עיגולים בעזרת כוס. במרכז כל עיגול שמים קצת מילוי ומקפלים למשולש. אופים בתנור שחומם מראש ל 170-180 מעלות עד שאוזני ההמן מזהיבים

המילוי:

ניתן למלא בכל דבר מה שאוהבים (שוקולד, ריבת חלב...) המילוי המסורתי שהכינה הדסה הגדיש ז"ל במטבח היה פשוט ריבה שערבבו עם בוטנים גרוסים.

למשקיענים- מתכון למילוי פרג של אמא שלי:

200 גרם פרג טחון (מומלץ לטחון לבד בבית בכדי שיהיה טרי ולא מריר)

1 כוס סוכר

1 כף גדושה דבש

גרדת לימון מלימון שלם

20 גרם חמאה

אופן ההכנה:

מבשלים את כל החומרים ביחד בסיר קטן עד שהסוכר נמס והתערובת אחידה. מניחים לתערובת להתקרר לפני המילוי. אם יוצא סמיך מדי, ניתן לדלל בחלב ואם יוצא דליל מדי,

ניתן להוסיף פרוורי עוגיות להסמכה.

יש לכם חשק למתכון מיוחד? סיפור עסיסי לספר? שתפו אותי! idadansa2@gmail.com עידן שגיא

לחברי ותושבי כפר סאלד היקרים,

לפני 10 שנים, בתאריך ספטמבר 2001, עזבנו את קיבוץ חוקוק והגענו לגור בכפר סאלד.

הילדים היו קטנים והמעבר לווה בלא מעט חששות. מאז הרבה מים זרמו בנחלי הגליל, אם כי לא מספיק ונקווה שהחורף הנוכחי ימשיך למלאם. רצינו להגיד מספר מילות פרידה בסיום תקופה זאת בחיינו, אך עם זאת להבטיח כי נשמור על קשר ונבוא לבקר.

כפר סאלד קלטה אותנו בשקט ובחום האופייניים לה ומהר מאוד הרגשנו בבית, והחששות נעלמו כלא היו.

הילדים מצאו חברים חדשים, השכנים היו חמים ומסבירי פנים והנוף מסביב גרם לנו להתאהב באזור היפה ביותר בארץ. מהר מאוד הבנו שאנו את ביתנו נבנה כאן בעמק החולה.

המציאות בסופו של דבר הובילה אותנו לבנות את ביתנו בהרחבה של קבוץ להבות הבשן, אך לעיתים מתוך הרגל, האוטו עדיין מתעקש ונוסע לכפר סאלד.

לסיום אנו רוצים להגיד הרבה תודה על תקופה נפלאה ומשמעותית בחיינו, אותה לא נשכח.

ברצוננו להודות באופן אישי לשני אנשים:

לשכננו בעשר השנים האחרונות - דוד כרמי. די אם נגיד שאנו מאחלים לעצמנו שכנים כאלה גם בהמשך.

לעידית תמיר רכזת החינוך, שמאז כניסתה לתפקיד מבצעת אותו בדרכה המיוחדת ומביאה איתה המון רגישות ואכפתיות.

שונטל ואנחנו מוקירים את התקופה בה שימשת כמחנכת ומורה שלה בביה"ס לב העמק.

שלום ולהתראות

מאיתנו משפחת שוקרון
שונטל, יהב, זלרי ושחר

העמק שלי נמצא בגליל או בדרום הכנרת???

איזה נחת וסיפוק קיבלתי מהקריאה של ה"בתוכנו". זר לא יבין זאת אבל כל מה שקושר בנינו העוזבים את כפר סאלד לבין הישוב המקורי שלנו הוא חזק מאוד. זה קורה כשפוגשים פתאום במקום לא צפוי את אחת הדמויות שהיו כל כך שגרתיות בנוף הילדות שלי כמו מטפלת, מדריכה, גננת, אחד ההורים של בני ובנות כיתתי. זה קורה כששומעים בחדשות ידיעה הקשורה לקיבוץ או לאזור כמו זכיייה באיזו אליפות כדורגל, טריאתלון או כדור מים ושלא נדע גם שריפות או תאונות דרכים. פשוט פתאום משתתקים וחייבים להאזין. אולי יוזכר שם מוכר?? וזה קורה בכל נסיעה לצפון. אם בכוונה או במקרה בוחרים לעבור בכביש הזה ששייך רק לנו, ומוביל מחורשת טל ועד בואכה שמיר ולהבות הבשן. פתאום נפתחות העיניים הלב והגעגוע לנופים, להרים ולריחות.

אז לי זה שוב קרה כשקראתי את בתוכנו שלנו. אני בחרתי לפני 20 שנה (!!!) לשנות אורה ולעבור לקיבוץ אפיקים, עמק הירדן, הכנרת, החום, המישורים... בימים אילו חגגתי 41 ולכן בעצם אני יותר שנים בעמק הירדן מאשר באצבע הגליל. כל מי שחושב שהעזיבה מקיבוץ לקיבוץ קלה יחסית, לא ממש צודק. יש איזה משפחתיות וחום שתמיד יישארו חלק מרגשותי לכפר סאלד והם נשארו שם. לא משנה שיש לי משפחה גדולה גם באפיקים ועם השנים צברתי מעגלי חברים טובים ורבים גם כאן. כיום אני מנהלת חשבונות בקיבוץ, מעסיקה עצמי בגידול 3 בנותי 14, 11, 9, ממשיכה לעסוק הרבה בספורט רק שבעמק הירדן. זו ההליכה בחורף והשחייה בקיץ, רוקדת ריקודי עם כמו תמיד ובסך הכול- מאושרת. תודה רבה שניתנה לי הבמה הזו לספר על עצמי ולהתעדכן על אחרים, זה עושה נעים בלב. להתראות רק בחגים ובשמחות.

ענבל בן יצחק (שאנן).

חברים שלום!

ראשית אני מתנצל שאין לי את הדוא"ל של כל חברי המערכת ... דליתי את אלה מבין השורות, אז תעבירו "שפו" לכולם. איך שהוא בדרך לא דרך התגלגל אלי עותק של "בתוכנו" בגרסתו החדשה ישנה. הצלחתם להעלות אצלי מן האוב רגשות ותמונות מדהימות מהעבר.

אינני בטוח שכל הכותבים, עורכים, בכלל זוכרים במי מדובר, אבל תדעו שהצלחתם לעצור את שטף עבודתי... וזה לא דבר של מה בכך ... למשך זמן ארוך של קריאה והתענגות על זיכרונות, על אנשים באמת מיוחדים ובכלל על פינת עולם מדהימה. שמחתי לראות שיש ניסיונות להרים שוב את נושא התרבות בכפר סאלד, נושא שמאז ומעולם היה מיוחד וייחודי משהו בקיבוץ.

אז שוב באמת תודה על רגעים של עונג ואני אשמח להמשיך ולקבל את הגיליונות הבאים. ושתדעו שבכל הזדמנות אני תמיד גאה להגיד "אני מכפר סאלד".

ד"ש לכל מי שזוכר !!! ליפשיץ נחום

מסיק החול (טו קסס)

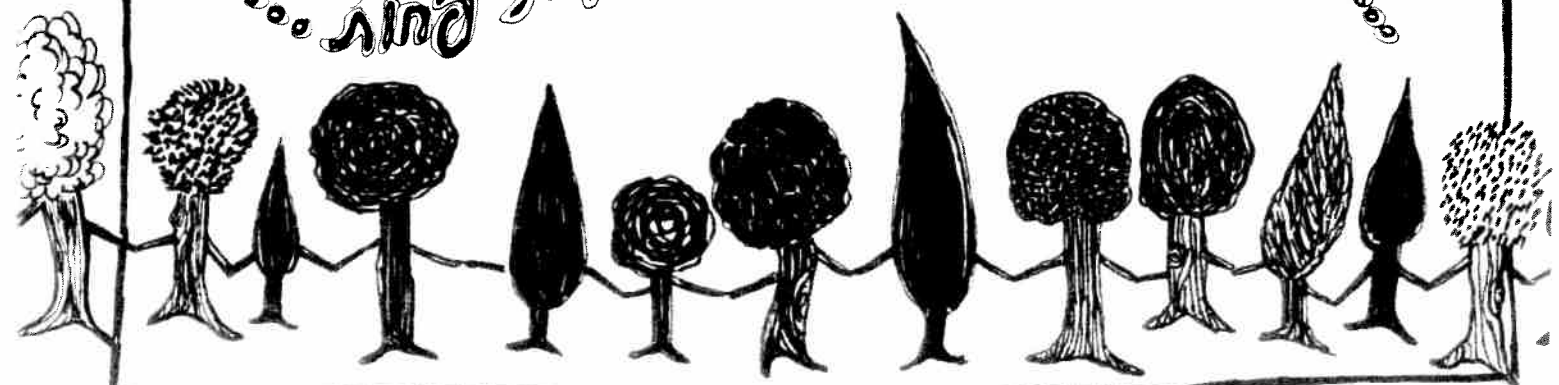
נצחתה ליום שבת 25/2

ותרקיים כמתכונת חורפית

שבה כל מפחה לקיץ

חמין / פסטיזה / מרק,

בתקווה שתחזי יפה חורפי קצ' פחח...

זוכרים

דן דיין ז"ל	28.2.1955
רות יוגב ז"ל	24.2.1973
אבא זיסקינד ז"ל	27.2.1977
מרים דור ז"ל	2.2.1978
דני מרקס ז"ל	2.2.1979
אמא גולדשטיין ז"ל	25.2.1982
אמא קויטנר ז"ל	19.2.1983
אמא צימרינג ז"ל	7.2.1985
אריה פרת ז"ל	23.2.1988
גד מוזס ז"ל	11.2.1993
צבי שלזינגר ז"ל	5.2.1997
מיכאל איציגסון ז"ל	21.2.1997
חיים פייר ז"ל	22.2.1997
מנחם פלד ז"ל	9.2.1998
אבא הרשקוביץ ז"ל	17.2.1998
יוסף (יופ) ליזר ז"ל	26.2.1999
יהודה דויטש ז"ל	11.2.2002
בני לרר ז"ל	21.2.2003
אמא שיבק ז"ל	28.2.2003
דינה היידו ז"ל	27.2.2004
מריו פיירטג ז"ל	5.2.2008

יהי זכרם ברוך.

עצרת שלום

